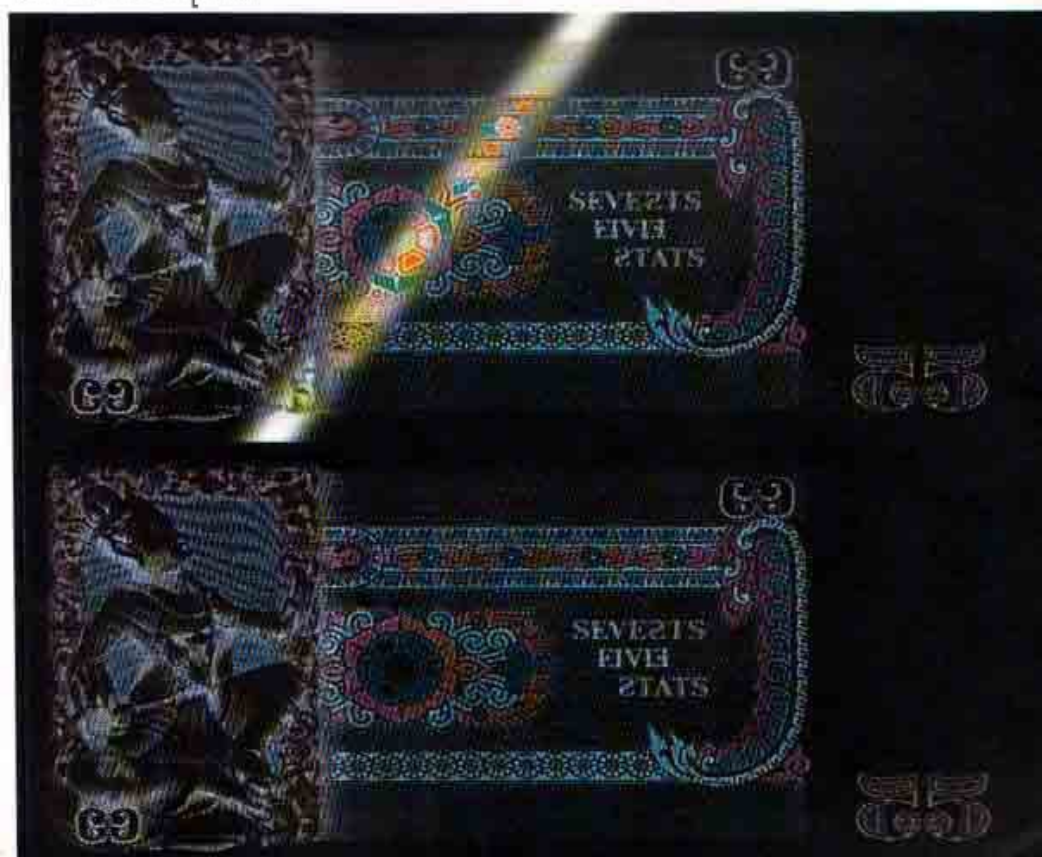

သမ္မတနိုင်ငံ
ဗဟိုဘဏ်
မင်းဆက်စိုးစံ

(ဇာတ်သိမ်းပိုင်း)

ဦးမောင်ဝမ်းက သူ့မိန်းမလို ပါးစပ်ကြမ်းတဲ့လူတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့မိုက်ထဲကို ချက် အရက်လေး တစ်ပိုင်းလောက်များ ဝင်သွားရင်တော့ သူလည်း 'ခေသူတော့ မဟုတ်ဘူး' ဆိုတဲ့ အစွမ်းအစလေး ပြတတ်သမျှ။

ညနေ ညနေဆို သူက လေချဉ်လေးတအေအေနဲ့...

"ဟိုအိမ်က ဟာမကြီးတွေ ရေဒီယို ကျယ်ကျယ်ဖွင့်တာ ဘာသဘောလဲ၊ ဘာလဲ ... ရေဒီယို ဝယ်ထားနိုင်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကြားတာလား။ ဟေ့ ... ဒီမှာ မောင်ဝမ်း ... တို့က မဝယ်နိုင်လို့ ဟုတ်ဘူးဟေ့၊ မလိုအပ်လို့ မဝယ်တာ။ မောင်ဝမ်းက ရေဒီယိုက လာတဲ့ သီချင်း အားလုံး အလွတ်ရပြီးသား"

ဒါက ရေဒီယို ကျယ်ကျယ်ဖွင့်တတ်တဲ့ သူတို့ခေါင်းရင်းအိမ်ကို လှမ်းကြိုက်တာ။

"လမ်းထိပ်က ငညွန့်ဆိုတဲ့ကောင်က ဘာကိစ္စ ခွေးရူးပြန် ရောဂါ နဲ့ သေရတာ တုံး။ ဘာလဲ ... ငါ့မိန်းမမှာ ဝက်ရူးပြန် ရောဂါ ရှိမှန်းသိလို့ တမင်သက်သက် အရွံ့တိုက်ပြီး ခွေးရူးပြန်ရတာ လား။ ဟား ... ဟား ... မတူရင် မတူနဲ့ကွ၊ မောင်ဝမ်းတို့အမျိုးထဲမှာ ဝက်ရူးပြန်တတ်တဲ့ လူငါးယောက် တောင်ရှိတယ်။ မှတ်ပလား၊ မပြောချင်လို့ကြည့်နေတာ"

ဒါ ကတော့ သူ့ဘာသာသူ ခွေးရူးပြန်ပြီး သေတဲ့ မသာကို လှမ်းရန်လုပ်တာ။ အံ့သြလိပ် ဦးမောင်ဝမ်း တစ်ယောက် ကတော့ မူးလာပြီဆိုရင် ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဟိုလူ့ကို စိန်ခေါ် ချင်သလိုလို၊ ဒီလူနဲ့ ရန် ဖြစ်ချင်သလိုလို ... ။

တကယ်တော့ ဦးမောင်ဝမ်းရဲ့ ရောဂါ က သူ့ကို 'လူမိုက်' ဘွဲ့တပ်ပြီး ရပ်ကွက်က ခေါ်တာကို ခံချင်တာမျှ။

(အဲဒီ အချိန်ကာလလောက်တုန်းက ကျွန်တော် တို့နေတဲ့ ရပ်ကွက်ကလေးမှာ နည်းနည်း တော့ 'တောဆန်တဲ့စရိုက်' မပျောက်သေးဘူး။ အဲဒီ တော့ အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိနဲ့ ဘယ်နေရာမှာ မှ ဟုတ်ဟုတ်ညားညား အစွမ်းမပြနိုင်တဲ့ ယောက်ျားတွေ က 'လူမိုက်' လို့

အခေါ်ခံရတာ ကို သူရသတ္တိ ဘွဲ့ ချီးမြှင့်ခံရတာ လိုလို၊ လူရှိန်တာလိုလို တလွဲဆံပင်ကောင်း
ဂုဏ်ယူချင်ကြတာ) အဲဒီ လိုလူစားထဲမှာ ဦးမောင်ဝမ်းလည်း ပါတာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့
တကယ်လည်း သတ်ရဲ ဖြတ်ရဲတာ မဟုတ်တော့ အရက်လေး တစ်ငုံ နှစ် ငုံလောက်မျှပြီးမှ
'မိုက်ဇာတ်ခင်း' ပြနေရတာ က သူ့အတွက် အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီးတစ်ခုပေါ့။

ဟုတ် မဟုတ်တော့မသိဘူး။ ဦးမောင်ဝမ်းက သူငယ်ငယ်တုန်းက
'ဗန်တိုသင်ဖူးတယ်' ဆိုပြီး ရပ်ကွက်ထဲမှာ အသားလွတ် လျှောက်ကြွားတာ။

အဲဒီ ခေတ်တုန်းကလည်း တနင်္ဂနွေနေ့ပ တီဗီကလာတဲ့ မြန်မာကားတွေ ထဲမှာ
ရုပ်ရှင် မင်းသား အကယ်ဒမီညွန့်ဝင်းရဲ့ 'ဗန်တိုလူလေး' တို့၊ 'ဗန်တိုလူလေးနှင့် သူဇာ' တို့က
အရမ်းပေါက် တာကိုး။

ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမ ချင်ခြင်းတပ်သလိုမျိုး ဦးမောင်ဝမ်းခမျာလည်း
(ဗိုက်မကြီးဘဲ) ချင်ခြင်းတပ်ပါလေရော။

အဲဒါ ကတော့ . . . သူ့နာမည် ရှေ့မှာ 'ဗန်တို' တပ်ပြီး အခေါ်ခံချင်လာတာပဲ။
'ဗန်တို မောင်ဝမ်း' ပေါ့ဗျာ။

ရိုးရိုးစင်းစင်း ရပ်ကွက်လူမိုက် အပေါစား ဖြစ်ရတာ ထက် ဗန်တိုမောင်ဝမ်း
ဘွဲ့ထူး ဂုဏ်ထူးရ လူမိုက် ဖြစ်ရရင်တော့ အနိပ်ပဲလို့ ထင်ပုံရပါတယ်။

တိုတိုပြောရရင်ဗျာ သူ့နာမည် ရှေ့မှာ 'ဗန်တို' တပ်ပြီး အခေါ်ခံချင်တဲ့စိတ်တွေ
က ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ အရူးအမူး ဖြစ်လာရော ဆိုပါတော့ဗျာ။

ဒါနဲ့ သူဟာ ဗန်တိုသိုင်းပညာကို ဘယ်လှ သင်ယူဆည်းပူးခဲ့ကြောင်းတွေ ၊
ဘယ်လောက် တောင် ထူးထူးချွန်ချွန် တတ်မြောက်ခဲ့ကြောင်းတွေ ကို အိမ်တိုင်းစေ့လည်ပြီး
ထပ်တလဲလဲ ပြောတာဗျ။

စောင်းပါးရိပ်ခြည်လည်း ပြောတယ်။ ပေါ်တင်ကြီးပြောတဲ့အခါလည်း
ပြောတယ်။

သူ့ပါးစပ်က ဗန်တို . . . ဗန်တို . . . နဲ့ 'တစ်တိုတည်းတို' ပြီး အမြဲ
တစီစီထွက်အောင်ကို ပြောတာ။

ဒါပေမဲ့ ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေ က 'ရိုး' ကြ 'အ' ကြရှာပါတယ်ဗျာ။ အထာ
မနပ်ကြဘူး။ သဘောမပေါက်ကြဘူး။

ဦးမောင်ဝမ်း တစ်ယောက် ဘယ်လိုအခေါ်ခံချင်နေမှန်းကို အလိုက်မသိကြဘူး
ဖြစ်နေတယ်။

ဒါနဲ့ ဦးမောင်ဝမ်းခမျာ သူ့ဘာသာသူပဲ အကြံအဖန် လုပ်ရတော့တာပဲ။
တခြားနည်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ ရပ်ကွက်ထဲက ကလေးတွေ ကို မုန့်ဖိုးပေးပြီး
တိုးတိုးတိတ်တိတ် စည်းရုံးတာ။

"မင်းတို့ မုန့်ဖိုး ဆယ်ပြား မလိုချင်ကြဘူးလား"

"လိုချင်တာပေါ့ ဦးလေးရဲ့ "

အဲဒီ ခေတ်တုန်းက ဆယ်ပြားဆိုတာ ကလေး တစ်ယောက် အဖို့
မက်လောက်စရာပဲဥစ္စာ။ သကြားလုံး၊ ဆီးထုပ်၊ စာကလေးခွေလိုမျိုး မုန့်တစ်ခုခု
ဝယ်စားလို့ရတယ်လေ။

အဲဒါကြောင့် ဦးမောင်ဝမ်းက သူ့ကလေးပရိသတ်ကို ဆယ်ပြားနဲ့စပြီး
ဆွဲဆောင်တာဗျာ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရရင် သူ့နာမည် ရဲ့ ကြမ်းခင်းဈေးကို 'ဆယ်ပြားတန်'
ပေါ့ဗျာ။

ဦးမောင်ဝမ်း ကတော့ ရဲတယ်။ ပြတ်တယ်။

"ဒါဆိုရင် မင်းတို့ ငါ့နာမည် ကို 'ဗန်တိုမောင်ဝမ်း' လို့ ခေါ်ရမယ်၊ ခေါ်တဲ့သူကို
မုန့်ဖိုး ဆယ်ပြားပေးမယ်။

"ခေါ်မယ် . . . ခေါ်မယ်"

ရပ်ကွက်ထဲက ကလေးထုကြီးရဲ့ ညီလာခံက တညီတညွတ်တည်း တစ်ခဲနက် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ကြတယ်ဗျာ။

ဒါပေမဲ့ ခက်နေတာက . . .

ကလေးတွေ အဖို့ 'ဗန်တို' ဆိုတဲ့ အခေါ်အဝေါ်က နားစိမ်းနေတယ်ဗျာ။ သိပ်မခေါ်တတ်ကြ ဘူး။ ပြီးတော့ . . . ဗန်တိုဆိုတာ သိုင်းပညာရပ်တစ်ခုရဲ့ နာမည် ဆိုတာ အဲဒီ လို ဘုရားရှလေး တွေ က ဘယ်သိမှာ တုံး။

အဲဒီ တော့ . . .

ကလေးတွေ က သူတို့ခေါ်တတ်သလို လွယ်လွယ်ပဲ ခေါ်လိုက်ကြတယ်။

'ဗုံတို မောင်ဝမ်း' . . . တဲ့။

လွဲရပ်များ ကတော့ ကတ်သီးကတ်သတ်ဗျာ။

ကလေးတွေ ခေါ်သံကြားတာနဲ့ ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေ ကလည်း ဘုမသိ ဘမသိ လိုက်ခေါ် ကြတယ်။

'ဗုံတိုမောင်ဝမ်း . . . ဗုံတိုမောင်ဝမ်း' . . . နဲ့။

ဒါနဲ့ပဲ အဲဒီ နာမည် ကြီး 'တွင် ' သွားရောဆိုပါတော့ဗျာ။

ရပ်ကွက်ထဲကို အသစ်ပြောင်းလာတဲ့လူတွေ ကျတော့ အဲဒီ နာမည် ကြီးကို တကယ် အတည် အောက်မေ့တာဗျာ။

"ဪ . . . ဒီလူကြီးက ဆိုင်းဝိုင်းမှာ ဗုံတိုတီးတဲ့လူ ထင်ပါရဲ့ လေ။

ဂီတသမားကြီးပဲကိုး"

လို့ထင်သွားကြပါလေရော။

ဦးမောင်ဝမ်း တစ်ယောက် ခွကျလိုက်ပုံများ ကတော့ . . .။

လူမိုက်ဆန်အောင် နာမည် ပေးခါမှ 'ဗုံတီးတဲ့လူ' လို့ အထင်ခံရတော့တာကိုး။

နာမည် ကလည်း ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဟိုးဟိုးကျော်အောင် 'တွင် ' နေပြီ။ ဘာမှ

ပြန်လုပ်လို့ မရတော့ဘူး။

ဒီကြားထဲ ကျွန်တော် တို့ကလည်း အဲဒီ နာမည် ကြီးကို သူ မကြိုက်မှန်းသိလေ
တမင် စကား စပ်မိအောင် ထည့်ထည့်ပြီး ပြောလေပဲ။

ညနေဘက် သူ မူးလာလို့ ဟိုလူ့ကိုရမ်း . . .။ ဒီလူ့ကိုဆဲနဲ့ . . .

"ဟေ့ . . . မိုက်တဲ့ကောင်ထွက် . . . "

ဘာညာလုပ်လာပြီဆိုရင် ကျွန်တော် တို့က သူ့ကို ချောသလိုလို ထိန်းသလိုလိုနဲ့ .

. .

"သည်းခံပါ . . . ဦးမောင်ဝမ်းရယ်၊ ဘာမဟုတ်တဲ့လူတွေ နဲ့ ဖက်ပြီး ရန်မ
ဖြစ်စမ်းပါနဲ့။ ကိုယ်က 'နာမည် တစ်လုံး' နဲ့ နေတဲ့ လူပဲဗျာ။ ဗုံတိုမောင်ဝမ်းဆိုတဲ့နာမည် က
နယ်နယ်ရရမှ မဟုတ်ဘဲ"

အဲသလိုပြောရင် ကျွန်တော် တို့ကို သူက မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့

ကြည့်တတ်တယ်ဗျ။

ဘယ်လို ပြဿ နာရှာရမယ်မှန်း မသိလို့သာ။ 'ဗုံတိုမောင်ဝမ်း' လို့
အခေါ်ခံလိုက်ရတိုင်း သူ့စိတ်ထဲ ကျွန်တော် တို့ကို အစိမ်းလိုက် ဝါးစားချင်နေမှန်း ကျွန်တော်
တို့ သိတာပေါ့။

အဲဒါကြောင့် မို့ ကျွန်တော် တို့ကလည်း မထိတထိ ဖြစ်တယ်ဆိုရုံကလေး
နောက်ကြ၊ ပြောင်ကြတာ။

အဲသည်လို သတိထားပြီး ရှောင်နေတဲ့ကြားထဲက ငြိမယ့် ငြိတော့ ကျွန်တော်
တို့ရဲ့ ထုံပေပေ အူကြောင်ကြောင် ပါရဂူ 'ဖိုးစော' နဲ့ ဆယ်ပြားတန်လူမိုက်ကြီး
'ဗုံတိုမောင်ဝမ်း' တို့ ပြဿ နာတက်ကြပါလေရောဗျာ။

တစ်နေ့ . . . နေ့လယ်ခင်းပေါ့ဗျာ။

ဦးမောင်ဝမ်း တစ်ယောက် သူ့အိမ်ရှေ့လမ်းမပေါ်ထွက် . . . ထန်းပလပ်နဲ့လုပ်တဲ့
ပက်လက် ကုလားထိုင် အစုတ်တစ်လုံးချပြီး စံမြန်းတော် မူတယ်ဗျာ။ လမ်းပေါ်ထွက်ထိုင်ရမှာ
ပေါ့ဗျာ။ သူ့အိမ် ရှေ့ ကွက်လပ်က ဖင်မလှည့်သာ ခေါင်းမလှည့်သာ ကျဉ်းကျဉ်းလေးကိုး . . . ။

ထန်းပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ စန့်စန့်ကြီးထိုင်ရင်းနဲ့ ဦးမောင်ဝမ်းက
ဆံပင်ဖြူအနုတံခံ တာဗျာ။ သူ့ရင်နှစ် သည်းချာ ဘုစုခရု မျောက်လောင်းလေးတွေ ကို
မုန့်ဖိုးပေးပြီး နုတ်ခိုင်းတာပေါ့။

သူ့ကလေးတွေ က (ဟိုဘက်က ဒေါ်ဟာစီးနားရဲ့ သားကောင်းရတနာလေးတွေ
နဲ့ ကလေး ချင်းအပြိုင် အနိုင်မခံ အရှုံး မပေးစတမ်း ကမြင်းကြော ထနေရတဲ့ အချိန်ဆိုတော့)
သူတို့ မွေးသ ဖခင်ကျေးဇူးရှင်ကြီးရဲ့ ဆံပင်ဖြူရှင်းလင်းရေး ကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး။

"မြုတ် . . . မြုတ် . . . "

"အား . . . လား . . . လား၊ သေပါပြီ"

ဆံပင်အမည်း တွေ ကိုပါ နုတ်တဲ့အခါ နုတ်တယ်။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း
သုံးလေးပင် ပူးပြီး ဆောင့်ဆွဲတဲ့အခါ ဆွဲတယ်။ ဦးမောင်ဝမ်းခမျာ ဖက်ဆစ်ဂျပန်ခေတ်က
ကင်ပေတိုင်တွေ လက်ထဲကို ရောက်သွားသလိုပဲ။

"မြုတ် . . . မြုတ် . . . "

"အောင်မလေး . . . ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါဟ"

"မြတ် . . ."

"အား . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . ."

ဆံပင်တွေ ကို အဆုပ်လိုက် အဆုပ်လိုက် ဆွဲဆောင်ပြီး အနုတ်ခံနေရမှတော့ လူမိုက်ကြီး လည်း ဘယ်အသည်းမာနိုင်တော့မှာ လဲဗျာ။

မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျရပြီပေါ့။

ကျွန်တော် တို့ အိမ်ရှေ့မြောင်းပေါ်က ခုံရည်ပေါ်ထိုင်ရင်း လှမ်းမြင်နေရတော့ ပန်းချီဆရာက ကတ်သီးကတ်သတ်တွေ ပြီး ပြောသေးတယ်။

"ဈေးဆိုင်တွေ အိမ်တွေ နံရံမှာ လူမြင်သာအောင် ကပ်ထားတတ်တဲ့ စာတိုပေစတွေ မှာ မင်းတွေ ဖူးတယ်မဟုတ်လား . . . 'မိဘမျက်ရည်တစ်စက် သားသမီး ဆင်းရဲတစ်သက်' ဆိုတာ လေ။ အင်း . . . ဦးမောင်ဝမ်း သားသမီးတွေ ကတော့ ဘဝဆက်တိုင်း ဆင်းရဲလို့ကို ဆုံးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး"

"ဘာ ဖြစ်လို့လဲ"

"ဟိုမှာ မတွေ့ဘူးလား၊ သားတွေ သမီးတွေ လက်ချက်နဲ့ ဦးမောင်ဝမ်းကြီး မျက်ရည်ပေါက် ပေါက်ကျနေတာ"

"ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ် . . . ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ကြီး ပျံလွန်တော် မူလို့ တစ်ရွာ လုံးစုပြီးငိုရင်တောင် အဲဒီ လောက် မျက်ရည်များများ ထွက်မှာ မဟုတ်ဘူး"

ကျွန်တော် တို့ပြောနေတုန်း လမ်းထိပ်ဖက်ဆီကနေ ဖိုးစော တစ်ယောက် လက်ဖက်ခြောက် ထုပ်ကလေးဝယ်ပြီး ကော့လန်ကော့လန်နဲ့ ပြန်လာပါလေရောဗျာ။

ငနဲသားက လျှာရှည်ချင်တော့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် တန်းတန်းမတ်မတ် ပြန်မလာဘဲ ဦးမောင်ဝမ်း လျောင်းတော် မူနေတဲ့ ပက်လက်ကုလားထိုင်ဆီ ကြွချီသွားပြီး . . .

"ဦးလေး . . . ဆံပင်ဖြူအနုတ်ခံနေတာလား"

"အီးကွ . . ."

"အင်းကွ" လို့ ပြောရမယ့်ဟာကိုတောင် နာလွန်းလို့ အသံပီပီသသ မထွက်နိုင်တော့ဘူး။ ဆံပင်တွေ အနုတ်ခံထားရလို့ ဦးရေပြားက နာလှပြီလေ။

ဒါကို . . .

ကိုယ်တော် မြတ် 'ဖိုးစော' က မဟာကရုဏာတော် ထားရှာတယ် ထင်ပါရဲ့ ။
သူသိထားတဲ့ ဗဟုသုတ ပီစီညွှာကတောက်ကို မိန့်ခြွေတော် မူသမျှ။

"ဟိုဘက်က (၅) လမ်းထိပ်မှာ ဆံပင်ဖြူနုတ်ပေးတဲ့ ဆိုင်ရှိတယ် ဦးလေး၊ ခြံဝမှာ
'ဆံဖြူသန့်ပေးသည်' ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားတယ်"

"ဟေ . . . ဟုတ်လား။ ကျေးဇူးပဲကွာ"

ဒုက္ခဆင်းရဲတွင် :က လွတ်မြောက်ရာ အမတဘုံကို
ဟောကြားညွှန်ပြခံလိုက်ရသလိုမျိုး ဦးမောင်ဝမ်း တစ်ယောက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့
ငေါက်ခနဲ ထထိုင်တယ်။

ဖိုးစောရဲ့ ဟန်ပန်ကလည်း ဗိုလ်တထောင်ဘိုးဘိုးကြီး နတ်ရုပ် လက်ညှိုး
ထိုးနေတဲ့ အတိုင်း ပဲဆိုတော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ အားကိုးပြီပေါ့။ ဖိုးစော ညွှန်တဲ့ (၅)
လမ်းထိပ်ကို တစ်ဟုန်ထိုး သုတ်ခြွေတင်တော့တာပဲ။

(၅) လမ်းထိပ်က အိမ်ကိုရောက်တော့ ခြံရှေ့မှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကို
ဖတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တယ်။

ဟုတ်တယ် . . .။ ဖိုးစောပြောတဲ့အတိုင်းပဲ။

ဒါနဲ့ ဦးမောင်ဝမ်းက ရင်ကော့ပြီး တံတောင်ဆစ်ကို ချိုင်းကနေ ကွတတလုပ်ရင်း
ခြံထဲကို ဝင်လိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ . . . ဒါမှလည်း လူမိုက်ပုံပေါက်မှာ မဟုတ်လား။

မျက်နှာကြောကိုလည်း တင်းထားရသေးတာ။

အိမ်ရှင် ကတော့ ဦးမောင်ဝမ်းကိုကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူး နေတယ်။

ဟုတ်တယ်လေ ...။ သူ့ခြံထဲကို မပြောမဆိုနဲ့ စွတ်ရွတ်ဝင်လာပြီး မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့နဲ့
ခြေကားယားလက်ကားယားလုပ်နေတဲ့ ဦးမောင်ဝမ်းပုံစံက အိမ်သာတက်ချင်လို့
မနည်းအောင့်ထားရသလိုလို ဘာလိုလို ဖြစ်နေတာကိုး။

အဲသလို အိမ်ရှင် ဖြစ်တဲ့သူ မျက်လုံးကြီးပြူး နေတာကိုကြည့်ပြီး

ဦးမောင်ဝမ်းစိတ်ထဲက ...

'ဒီကောင် ကတော့ ငါ့ကို လူမိုက်မှန်းသိလို့ ကြောက်နေပြီ'

လို့ ထင်တာမျှ ဒါနဲ့ ...

"ကိုယ့်ကိုကြောက်မယ့်လူ ရှိတုန်းလေးမှာ ငါ့ရဲ့ မိုက်ဂုဏ်ကို အစွမ်းပြဦးမှပဲ"

ဆိုပြီး အနားမှာ တွေ့တဲ့ ခွေးခြေထိုင်ခုံပုလေးပေါ် ဝုန်းခနဲ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်
ထိုင်ချလိုက် ရင်း ...

"ဟေ့ကောင် ... ငါ့ကို ဆံပင်ဖြူနုတ်ပေးစမ်း"

လေသို့မဟာမာနဲ့ဟောက်လိုက်တော့ အိမ်ရှင်က အူကြောင်ကြောင်
ဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးမှ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နဲ့ ...

"ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ... မအားသေးပါဘူး ဦးလေးရယ်"

"ဘာကွ ..."

ဦးမောင်ဝမ်း ရေရေလည်လည် 'တင်း' သွားတယ်။ ဒီလိုငြင်းလို့ ရရီးလား ...။
မောင်ဝမ်း ဆိုတာ 'လူမိုက်'၊ လူမိုက်ဆိုတာ 'မောင်ဝမ်း'။

သူ့စကားတစ်ခွန်းဟာ အာဏာတည်ရမှာ ပေါ့ ...။

သူခိုင်းသမျှကို ခေါင်းညိတ်ရမှာ ပေါ့ ...။

ဒါနဲ့ ဦးမောင်ဝမ်းက 'တောက်' တစ်ချက် ပြင်းပြင်း ခေါက်လိုက်ပြီး . . .

"တောက် . . . ၊ ဟေ့ကောင် . . . ဗန်တိုမောင်ဝမ်းဆိုတာ မင်း မကြားဖူးဘူးလား။

အားတာ တွေ မအားတာတွေ ဆင်ခြေလာပေးမနေနဲ့။ မင်းကို အလကားခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ပိုက်ဆံပေးမှာ ကွ။ ငါက လူမိုက်ပေမဲ့ မတရားမလုပ်ဘူး . . . နားလည်လား"

"ဒါ . . . ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် က ဆံပင်ဖြူမနုတ်တတ်ဘူးခင်ဗျ"

"အောင်မာ . . . "

ဦးမောင်ဝမ်းက လက်သီးနဲ့ထိုးဖို့ ရွယ်ရင်း . . .

"တယ်လေ . . . ငါ . . . လုပ်လိုက်ရ။ ဟင်း . . . လက်ပါမိရင် မင်းတော့

နာတော့မယ်နော်၊ ဆံပင်ဖြူမနုတ်တတ်ဘဲနဲ့ ဘာ ဖြစ်လို့ မင်းအိမ်ရှေ့မှာ 'ဆံဖြူသန့်ပေးသည်' ဆိုတဲ့ဆိုင်းဘုတ်ကို ချိတ်ထားရတာ လဲ"

လူမိုက်ကြိမ်း ကြိမ်းနေတဲ့ ဦးမောင်ဝမ်းရဲ့ စကားကြောင့် အိမ်ရှင်ရဲ့ မျက်နှာက စပ်ဖြူ ဖြစ်သွားပြီးတော့ . . .

"မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးရဲ့ ။ သေသေချာချာ ဖတ်ကြည့်ပါဦး . . . 'ဆန်ဖြူ

သန့်ပေးသည်' လို့ ရေး ထားတာပါ။ သမဝါယမက ပေးတဲ့ဆန်တွေ က ညိုညိုညစ်ညစ်တွေ မို့လို့ ဖြူသွားအောင် ဆန်ဖွပ် ပေးတာပါ။ ဆံပင်ဖြူနုတ်တာမဟုတ်ပါဘူး"

"အယ် . . . "

မောင်ဝမ်း (ခေါ်) လူမိုက်ကြီးမောင်ဝမ်း (ခ) ဗန်တိုမောင်ဝမ်းရဲ့

မျက်လုံးလေးတွေ က ကြောင်လတွတ် . . . ကြောင်လတွတ်လေးတွေ ဖြစ်သွားကြတယ်။ စောစောကလို အဟိန်းတွေ . . . အဟောက်တွေ . . . အဟန့်တွေ ဘယ်နားသွားသုံးရမှန်း မသိတော့ဘူး။

သွားပြီ . . . သွားပြီ . . . ။

ငါတော့ သောက်ပေါကြီးလုံးလုံး ဖြစ်သွားပြီ။

သူ့ရဲ့ နှုတ်ဖျားက . . .

"ဆော . . . ရိုး . . . နော် . . ."

လို့ တိုးတိုးလေး မပွင့်တပွင့်ပြောရင်း လူမိုက်ကြီး တစ်ယောက်
ရှက်မျက်ရည်ဝိုင်းပြီး ကုပ်ချောင်းချောင်း ပြန်လာရတာ ပေါ့ဗျာ။

ပုံတိုမောင်ဝမ်းရဲ့ ရှက်ဒေါသတွေ ဟာ ကျွန်တော် တို့လမ်းထဲကို ပြန်ရောက်မှ
ပေါက်ကွဲ ထွက်ကုန်တော့တာပဲ။

"ခွေးမသား . . . ဖိုးစော။ ငါ့ကို သက်သက်ချောက်တွန်းတာ၊ ဘယ်မလဲကွ . . .
မိုက်ရင် ထွက်ခဲ့"

လမ်းထဲကလူတွေ က ဝိုင်းချောကြတယ်။

"ဦးမောင်ဝမ်းကလည်းဗျာ ကိုယ့်တူကိုယ့်သားအရွယ်လေးကို၊ ပြီးတော့
ဖိုးစောဆိုတာက လည်း သူ့ဘာသာသူတောင် အူကြောင်ကြောင် ဥစ္စာ"

ဦးမောင်ဝမ်း တစ်ယောက် ရှက်ရှက်နဲ့သာရမ်းနေတာ၊ ကျွန်တော် တို့
လူအုပ်စုကလည်း တောင့်တော့ တကယ်တမ်း ပွဲမကြမ်းရဲဘူး။

ဒါတောင်မှ ဖိုးစောကို လက်ညှိုး ငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး . . .

"မင်း . . . တစ်နေ့ . . . ငါနဲ့တွေ့မယ်"

လို့ ကြိမ်းသွားခဲ့သေးတာ။

ဦးမောင်ဝမ်းပြောတဲ့ အဲဒီ 'တစ်နေ့ . . . ' ဟာ သိပ်မကြာလိုက်ပါဘူး။ ၁၉၈၇
ခုနှစ် ရဲ့ စက်တင်ဘာလ ပထမဦးဆုံး ရက်စွဲများ မှာ ပဲ ရောက်လာပါတော့တယ်။

ဩဂုတ်လ မကုန်ခင်ကတည်းက ဆောက်လက်စ ဓမ္မာရုံအသစ်ကြီးက လက်စသတ် သလောက် ဖြစ်နေပြီ။

အဲဒါနဲ့ လူကြီးတွေ က စက်တင်ဘာလကုန်ပိုင်းလောက်မှာ ဓမ္မာရုံသစ် ရေစက်ချွေလုပ်မယ် လို့ စိတ်ကူးကြတယ်။ အရေး ကြီးတာက ရေစက်ချွေကို စည်စည်ကားကား သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ကျင်းပချင်တာပဲ။

ဗလာပွဲကတဲ့ ဇာတ်ပွဲလေး ဖြစ် ဖြစ်၊ အငြိမ့်ကလေးလောက်ပဲ ဖြစ် ဖြစ် ထည့်ချင်ကြတယ်။ အဲဒီ မှာ တင် အလှူငွေက လိုလာပြီ။

ထုံးစံအတိုင်း ရပ်ကွက်ထဲမှာ လှည့်ပြီး ပိုက်ဆံလိုက်အလှူခံဖို့ ကိစ္စက ကျွန်တော် တို့လူငယ် တွေ ခေါင်းပေါ် တာဝန်ကျနေတာပဲ။

ဆိုက်ကားနင်းတဲ့ ခါးဘု (ဂဘု) အောင်ဗလက ...

"အန်တီလှကြီးဆီ အရင်ဆုံးသွားပြီး အလှူခံရအောင်ဗျာ၊ ဟိုတစ်နေ့တုန်းက အဲဒီ မိန်းမကြီး ကျွန်တော် ဆိုက်ကားငှားစီးတော့ လည်ပင်းမှာ လက်သန်းလုံးလောက်ရှိတဲ့ ရွှေဆွဲကြိုး တုတ်တုတ် ကြီးတစ်ကုံး ဆွဲလာတယ်ဗျ။ ပြီးတော့ ဆိုက်ကားခ မပေးဘဲ အကြွေးစီးသွားတယ်"

"ဟာ ... အန်တီလှ လည်ပင်းက ရွှေဆွဲကြိုး ကြီးက ပြုံး ကြည်တို့ဆိုင်က ဝယ်သွားတဲ့ အတုကြီးပါကွာ၊ သူကသာ ဘယ်သူမှမသိဘူးထင်ပြီး လည်ကြွားနေတာ၊ ပြုံး ကြည်လျှောက်ပြော လို့ တစ်ရပ်ကွက်လုံးက သိပြီးနေပြီ"

"ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ်ကွာ၊ အဲသည်လောက် ကြွားတဲ့မိန်းမကြီးဆီက တစ်ရာ ... တစ်ရာငါးဆယ် လောက်တော့ မရရအောင် ညှစ်ရမယ်"

ခါးဘု (ဂဘု) အောင်ဗလ ကတော့ အန်တီလှကို အတော် နာနာကြည်းကြည်း ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေတာ။ ဖြစ်မှာ ပေါ့ ... ဟိုတစ်လောကလေးတင် သူနဲ့ အန်တီလှတို့ ပြဿ

နာတက်ထားကြ သေးတာကိုး။

ခါးဘု (ဂဘု) အောင်ဗလက ပျင်းရင် ဆိုက်ကားကို ဂိတ်မှာ သွားမထိုးဘဲ လမ်းထဲမှာ တင် ဟိုအိမ်ရှေ့ထိုးရပ်၊ ဒီအိမ်ရှေ့ထိုးရပ်ပြီး ပိုးလိုးပက်လက် အိပ်တာများ မြင်လို့ကို မကောင်းဘူး။

များ သော အားဖြင့် သူ့ဆိုက်ကားရပ်လိုက်ရင်လည်း အန်တီလု အိမ်ရှေ့မှာ ချည်းပဲ။ အန်တီ လှကလည်း အောင်ဗလရဲ့ ဆိုက်ကားကြောင့် သူ့အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာ အသရေညှိုး နှိမ်းတယ်၊ အိမ်ရဲ့ အလှ ပျက်တယ်ဆိုပြီးတော့ အောင်ဗလကို ဆဲဟယ်ဆိုဟယ်နဲ့ မောင်းထုတ်တာ။

အောင်ဗလက ဘာလုပ်တယ်မှတ်လဲ။

ပြန်ပြီးတော့လည်း ခံမပြောဘူး။ ထွက်လည်း မသွားဘူး။ သုတ်ခနဲထ၊ သူပုဆိုးကို ခါးပုံစံ ရှည်ရှည်လေး ဖြစ်အောင် ချလိုက်ပြီး ပွဲထဲက ဇာတ်မင်းသားဟန်နဲ့ ရွရွကလေး လက်ဖျားနဲ့ညှပ်ကိုင် ရင်း ကွေးနေအောင် ကတော့တာပဲဗျာ။

သီချင်းကလည်း အော် အော်ပြီး ဆိုလိုက်သေး။

"လှတာလေးမှ လိုချင်တယ် . . . လှတာလေးမှ မြတ်နိုးတယ်၊ လှတယ်ပြောမှ သဘောကျတယ် . . . ၊ မငိုပါနဲ့ . . . ချစ်သူရယ်လို့ကွယ် . . . "

စဉ်းစားသာကြည့်ပါတော့ဗျာ။ ကျောပေါ်မှာ ဘုကြီးနဲ့ ခါးကုန်း တစ်ယောက် ပုဆိုးမပြီး မင်းသားလို ကနေတာ . . . ။ ဘယ်လောက်တောင် အကြည့်ရဆိုးသလဲလို့ . . . ။

အန်တီလု အိမ်ရှေ့မှာ ခါးဘု (ဂဘု) အောင်ဗလ 'က' နေတာ ကြည့်ပြီးတော့ လမ်းထဲက လူတွေ က ဟားကြတယ်။

ဒါနဲ့ အန်တီလုက ရပ်ကွက်ကောင်စီရုံးကို သွားတိုင်တာနဲ့ အောင်ဗလ တစ်ယောက် ခေါ်ပြီး သတိပေးခံရပါရောလား။

ကဲ . . . ပြီးတော့ အောင်ဗလရဲ့ ဆိုက်ကားကိုကျတော့ အကြွေးစီးသတဲ့။

အန်တီလုလုပ်ပေါက်ကလည်း အမြင်ကတ်မယ်ဆို ကတ်ချင်စရာ။

အင်းလေ . . . ဒီရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သားတွေ ရဲ့ အချင်းချင်း ဆက်ဆံရေး က
ကောင်းတယ်ပြောရလည်း အခက်၊ ဆိုးတယ်ပြောရလည်း အခက်။ သူ့အထာနဲ့သူတော့
ဟန်ကျသား။

မျက်လုံးလေးတွေ စင်းနေအောင် မှိန်းရင်း မနေ့ညက အိပ်မက်အကြောင်း
စဉ်းစားနေတဲ့ ကိုမောင်မောင်ချိုက ဝင်ပြောတယ်။

"မင်းတို့ကလည်းကွာ အလှူခံတယ်ဆိုတာ ပထမဦးဆုံး စထည့်မယ့်အိမ်က
များများ ထည့်မှ နောက်လူတွေ ကလည်း လိုက်ထည့်မှာ ကွ"

"အင်း . . . ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ်"

အားလုံးက ခေါင်းညိတ်တော့ သနားတတ်တဲ့ ကိုဆင့်သူက . . .

"အန်တီလုခများ . . . သူ့သမက် ကရင့်ဆီက ပို့တဲ့ပိုက်ဆံလေးနဲ့ စားနေရတာ
ပါကွာ။ ကရင်ကလည်း သူ့ယောက္ခမကို သိပ်ကြီး ထောက်ပံ့နိုင်တာမှမဟုတ်တာ။
ဘယ်များများ ထည့်နိုင် မလဲ"

"ဒါဆို . . . ဘယ်အိမ်ကို အရင်ဝင်ကြမလဲ"

ဒါနဲ့ ပိုင်းစဉ်းစားကြည့်ကြတယ်။ ဥပမာပြောရရင်ဗျာ ဦးဖေခင်တို့အိမ်ဆို
ပိုက်ဆံရှိမှန်းတော့ သိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တို့ကို အမြင်ကတ်တာနဲ့ ထည့်မှာ
မဟုတ်ဘူးဗျာ။

ကိုမောင်မောင်ချို ယောက္ခမကြီးအိမ်ဆိုရင်လည်း ဒီလိုပဲလေ။ သူ့သမက်ကို
အမြင်ကတ် တာနဲ့ ဘုရားလွှတ်ချင်လွှတ်မှာ ။ နောက်ဆုံးတော့ . . .

"ကဲ . . . ဒါဆို 'လင်းယုန်' ဖယောင်းတိုင်အိမ်ပဲ အရင်ဝင်ကြရအောင်ဗျာ"

ပေသီးကပြောလိုက်တော့ အားလုံးက ထောက်ခံတဲ့မျက်နှာပေးနဲ့ ကျွန်တော် တို့ကို လှမ်းကြည့်တယ်။

ဟုတ်တာပေါ့။ လင်းယုန်ဖယောင်းတိုင်အိမ်က ဖိုးစောနဲ့ဆို စားအိမ်သောက်အိမ်။ ပြီးတော့ သူတို့လုပ်ငန်းအတွက် နာမည် ရွေးပေးတာ တံဆိပ်ပုံဆွဲပေးတာတို့က ကျွန်တော် တို့နဲ့ ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်း ရှိထားတာကိုး။

အဲဒီ တော့ ကျွန်တော် တို့ပြောရင် ရနိုင်တယ်ပေါ့။ ဒါနဲ့ပဲ လင်းယုန်ဖယောင်းတိုင်လုပ်တဲ့ အိမ်ဆီကို ကျွန်တော် တို့ ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

ဦးခွေးနီနဲ့ ဒေါ်ပုကြွယ်တို့ လင်မယားကို တွေ့လို့ အကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့ သူတို့ ကလည်း သာသာကြည်ကြည်ပါပဲ။ အစကတည်းက လှူချင်တဲ့စိတ်ရှိပြီးသားပဲ ဥစ္စာ။ ပိုက်ဆံမရှိ လို့သာ မလှူရတာ ကိုး။

"ပိုက်ဆံမရှိဘူးလို့တော့ မညည်းနဲ့လေဗျာ။ ဦးလေးတို့က လုပ်ငန်းရှင်တွေ ပဲဥစ္စာ"

လမ်းထိပ်မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်က ဒေါ်ရီရဲ့ သား အငယ်ဆုံးကောင် မောင်ထွေးက ဝင်ပြောတော့ ဒေါ်ပုကြွယ်က ရင်ဘတ်စည်တီးနဲ့...

"အောင်မလေးဟဲ့ ... ခြေထောက်အားကိုးနဲ့ နင်းနိုင်မှ ရတဲ့ဖယောင်းတိုင်လေးတွေ ကို ဈေးထဲ လှည့်ရောင် :ရတာ ပါဟယ်၊ ဒါကိုများ 'လုပ်ငန်းရှင်' တဲ့။ အဲဒါဆို မုန့်ဟင်းခါးရောင် :တဲ့ နင့်အမေကို စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကြီဆိုပြီး ပိုက်ဆံ အရင်ထည့်ခိုင်းပါလားဟဲ့ ... ငထွေးရဲ့ "

"တော် စမ်းပါ ... ဒေါ်လေးရာ၊ အခု ဒေါ်လေးတို့ ဖယောင်းတိုင်တွေ အထုပ်ထုပ်ပြီး ဈေးထဲ သွင်းတာ ဟန်ကျနေတယ်မဟုတ်လား၊ နောက်ထပ် ခြေနင်းစက်တစ်လုံးတောင် ထပ်ပြီး ဆင်ထား သေးတယ်လေ"

ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်။ ခုတလော လင်းယုန်ဖယောင်းတိုင်တွေ အရင်ကထက်

ပိုရောင် :ရ သွက်နေတာတော့ ငြင်းလို့မရဘူး။ သိနေကြတာပဲဥစ္စာ။

ဒေါ်ပုကြွယ်က . . .

"အေးပါဟယ် . . .။ ငါကလည်း ပိုက်ဆံ မထည့်ချင်လို့ ငြင်းနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့် ရပ်ကွက်ဓမ္မာရုံအတွက်ပဲဟာ။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံ မရှိသေးလို့ ပြောနေ တာဟဲ့။ လဆန်းတော့မှ ဈေးထဲကဆိုင်တွေ မှာ ဖယောင်းတိုင်ဖိုးတွေ လိုက်သိမ်းရမှာ "

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သား။ သူတို့ရဲ့ ဖယောင်းတိုင်အထုပ်တွေ ကို ရောင် :ပေးဖို့ ဆိုင်တွေ မှာ တောင်းတောင်းပန်ပန်နဲ့ လိုက်တင်ရတာ ။

ရောင် :လို့ကုန်တော့မှ ဆိုင်တွေ က ရောင် :ပေးခ ကော်မရှင်နုတ်ယူပြီး ဦးခွေးနီ ဒေါ်ပုကြွယ် တို့ကို ပိုက်ဆံရှင်းပေးတာကိုး။

ကျွန်တော် တို့ ငိုငိုတိုင်းတိုင်း ဖြစ်သွားတာကိုကြည့်ပြီး ဦးခွေးနီက . . .

"နောက်လေးငါးခြောက်ရက်လောက်နေမှ လာခဲ့ကြပါလားကွာ။ ငါ ဆိုင်တွေ ပတ်ပြီး ရသလောက် ပိုက်ဆံလိုက်သိမ်းထားလိုက်ပါ့မယ်"

အင်း . . .။ သိပ်မဆိုးလှဘူး။ နောက်လေးငါးခြောက်ရက်ဆိုတော့ စက်တင်ဘာ ပထမ အပတ်ထဲပဲ ရှိဦးမှာ . . .။ ဓမ္မာရုံရေစက်ချွေ့ကို ကောင်းကောင်းမီတာပေါ့။

ဒါနဲ့ အောင်ဗလက . . .

"အဲဒါဆိုရင်လည်း လောလောဆယ် ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှလှူပါမယ် ဆိုပြီး ပါးစပ်စာရင်းတော့ ထည့်ထားဗျာ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဦးလေးတို့လှူထားတဲ့စာရင်းကို ပြပြီးမှ အဲဒီ ဟိတ်ဟန်ကလေးနဲ့ တခြားလူတွေ ကို များများ လှူခိုင်းရမှာ ဗျ"

ဦးခွေးနီက ခဲတံအတိုလေးတစ်ချောင်းယူပြီး တံတွေ :လေး ဆွတ်ကာဆွတ်ကာနဲ့ ပရိတ်ကြီး စာအုပ်ဖုံးအတွင်း :ဘက်မှာ တောင်ခြစ်မြောက်ခြစ် တွက်လိုက်သေးတယ်။ ပြီးတော့မှ . . .

"သုံးရာထည့်မယ်ကွာ"

ကျွန်တော် တို့အားလုံး 'ဟိုက်' ခနဲ ဖြစ်သွားကြတယ်ဗျ။ အံ့ဩလွန်းလို့လေ။

ကျွန်တော် တို့ မျှော်လင့်ထားတာက အလွန်ဆုံးရမှ ပိုက်ဆံတစ်ရာပေါ့။

ဒါတောင် မနည်းဖျစ်ဖျစ်မြည် အောင်ပြောပြီး လှူခိုင်းရမယ်ထင်ထားတာ။

အခုကျတော့ ... သုံးရာကြီးများ တောင် ဆိုတော့လေ (ပေါ်ဆန်းမွှေးဆန် တစ်ပြည် ဆယ်ရှစ်ကျပ်ခေတ်တုန်းက ပိုက်ဆံသုံးရာရဲ့ တန်ဖိုးကို တွက်သာကြည့်ကြပါတော့)

ကျွန်တော် က ကြားရတာ မယုံနိုင်လွန်းတာနဲ့ ကျွန်တော် တို့ကိုများ သူ တမင်ရွံ့ပြီး ပြောနေ တာလားလို့ အောက်မေ့ပြီးတော့ ...

"ဟ ... ဦးလေး သုံးရာတောင် ... ဆော်လှချည်လား၊ ဘယ်တုန်းကတည်းက ဒီလောက် ချမ်းသာနေတာလဲ"

"ချမ်းသာလို့မဟုတ်ဘူး ... ငါ့ကောင်ရေ။ လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံရှိရင် သုံးမိမှာ စိုးလို့ ဖယောင်းတိုင်ဖိုး ပိုက်ဆံတွေ အကုန်မသိမ်းဘဲ ဆိုင်တွေ မှာ ချန်ချန်ထားတာ။ ဖယောင်းတိုင် လုပ်တဲ့ ခြေနင်းစက်ကလေးကလည်း သုံးလေးလုံးရှိမှ အလုပ်တွင် မှာ ကိုး။ အဲဒါကြောင့် စုနေတာ ဟေ့ ..."

"တော် တော် စုမိနေပြီဆိုရင်လည်း ကျွန်တော့် ကို တစ်ရာမျိုး နှစ် ရာမျိုးလောက် ချေးဦးဗျာ ..."

ပေသီးက ဝင်ပြောတော့ ဦးခွေးနီက သူ့ခေါင်းပြောင်ပြောင်ကို လက်ဖဝါးနဲ့ပွတ်ရင်း ...

"ငါ့လခွေး ... ရစရာလေးရှိတာမှ သုံးထောင်သာသာရယ်၊ အဲဒါ လုပ်ငန်းချဲ့ဖို့ လိုတဲ့ ပိုက်ဆံ နှစ် ထောင်ရှစ်ရာ ဖယ်ထားပြီး ကျန်တာ အကုန်လှူတာပဲကွ"

"ထားပါတော့ဗျာ ... ထားပါတော့ ..."

ပေသီးက ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် ပြောပြီး အလှူခံဖြတ်ပိုင်းစာအုပ်ထဲမှာ

ဦးခွေးနီ + ဒေါ်ပုကြွယ် ... အလှူငွေ ၃၀၀ ကျပ်' လို့ ရေးမှတ်နေတယ်။

ပန်းချီဆရာက ဦးခွေးနီကို ...

"ဦးလေးတို့ကလည်းဗျာ၊ ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါဆိုတာ မကြားဖူးဘူးလား။

'ငွေရှင် ကြေးရှင်' ဖြစ်ချင်ရင် ငွေကို 'ရှင်' နေအောင် ထားရတယ်ဗျ"

"ဘာလဲဟဲ့ ...။ ငွေကို ရှင်နေအောင်ထားတယ် ... ဆိုတာ။ နားမလည်ပေါင်"

အရေးထဲ ဦးခွေးနီကတော် ဒေါ်ပုကြွယ်က ဉာဏ်ထူလဗျစ်နဲ့ ပေတုံးတုံးကြည့်ပြီး
မေးသေးတာ။ ပန်းချီဆရာက ...

"ဪ ... ပိုက်ဆံဆိုတာ လည်ပတ်နေရမယ်၊ သုံးစွဲနေရမယ်၊ ဒါမှ ရှင်သန်မှာ
အသက်ဝင်မှာ လို့ ဆိုလိုတာဗျ။ ပိုက်ဆံကို စုဘူးထဲထည့်ထားတာ သေတ္တာထဲမှာ
သိမ်းထားတာတွေက ငွေတန်ဖိုးကို မတိုးပွားစေဘူးဗျ။ အဲဒီတော့ ငွေ 'သေ' တယ်ပေါ့။
အဲဒါကို ပြောတာ၊ သဘောပေါက်လား"

ဒေါ်ပုကြွယ်က ဆီမလိမ်းတဲ့ ဆံပင်နီကြင်ကြင်တွေကို တဖျစ်ဖျစ်ကုတ်ရင်း
ဉာဏ်မီ သလောက် စဉ်းစားကြည့်နေတယ်။ ခါးဘု (၈၇) အောင်ဗလက ...

"ကဲ ... သဘောပေါက်ပြီဆိုရင် ရှေ့လဆန်း ဖယောင်းတိုင်ဖိုး ပိုက်ဆံတွေ
လိုက်သိမ်းပြီး ရင်ကျွန်တော်တို့ကို တစ်ယောက်တစ်ရာစီ ချေး။ ကျွန်တော်တို့က ငွေကို
'ရှင်အောင်' လည်း လုပ်တတ်တယ်၊ မသေမရှင် ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ဖြစ်နေအောင်လည်း
လုပ်တတ်တယ် ... ဟဲ့ ... ဟဲ့ ..."

"ဟဲ့ ... သေချင်းဆိုးရဲ့၊ နင့်ကို ဘာကိစ္စချေရမှာတုံး၊ ငွေ 'သေ' တာတွေ၊ ငွေ
'ရှင်' တာတွေ၊ ငွေ 'နေမကောင်း ဖြစ်တာ' တွေ ဘာမှ လာမပြောနဲ့၊ နားမလည်ဘူး။ ငါ့မှာသာ
ပိုက်ဆံရှိလို့ ကတော့ သေတ္တာထဲထည့်၊ သော့ခတ်ပြီးသားပဲ"

"ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ပုကြွယ်ရယ်။ အမယ်လေးလေး ... နင်တို့လင်မယားနှစ်
ယောက် ခက်ရန်ကော။ အလှူကိုများ တိုင်ပင်ကြပါဦးတော့လား"

ဒြဝကနေ အသံပြကြီးနဲ့ လှမ်းအော်သံကြားလို့ ဝိုင်းပြီးထကြည့်လိုက်ကြတော့ အန်တီလု ကြီးဗျ။

အောင်မယ် ... ဟုတ်ပဲ။ အောင်ဗလပြောတဲ့အတိုင်း အန်တီလု လည်ပင်းမှာ လက်သန်း လုံးလောက်တုတ်တဲ့ ရွှေဆွဲကြိုး အတုကြီး။ ဝင်းလို့ ... လက်လို့ ...။

အန်တီလုကြီး အိမ်ပေါ်တက်လာတော့ ဒေါ်ပုကြွယ်က ...

"ဘာတုံးတော့ ... အလန့်တကြားနဲ့။ ဘာကို တိုင်ပင်ရမှာ တုံး"

"အလု ဒြဝမှာ ဝင်မလာခင်လေးတုန်းက ညည်းပြောနေတာကို နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက် ပါတယ်အေ။ ဘာတဲ့ ... ပိုက်ဆံတွေ ကို သေတ္တာထဲထည့်ပြီး သော ခတ်ထားမယ်ဆိုလား။ ဟင်း ... ဟင်း ... "

အဲဒီ နေရာမှာ အန်တီလုက တဟင်းဟင်း ရယ်တယ်ဗျ။ ပြီးတာနဲ့ ဘယ်သူမှ ဝင်မပြောနိုင် အောင် သူကပဲ ဆက်ပြီး ...

"အဲဒါကြောင့် အလုကို အရင် တိုင်ပင်ကြဦးလို့ပြောတာ။ တကယ်တော့ လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံလေး ပိုပိုလှုံလှုံ ရှိတယ်ဆိုရင် ဟောဒီလို ရွှေဆွဲကြိုး မျိုး လုပ်ထားသင့်တယ် ... သိလား"

အန်တီလုက သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်က ရွှေဆွဲကြိုး အတုကြီးကို အသားလွတ် ပုတ်ပြပြီး ပြောပါ လေရောဗျာ။ (ရေရေလည်လည် တင်းဖို့ကောင်းတဲ့ 'အမှု ' ဗျ)

ဒေါ်ပုကြွယ်မျက်နှာက မည် :ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ဟုတ်တာပေါ့။ အတုမှန်းသိသိနဲ့ အကြားခံ ရတာ အောင့်သီးအောင့်သက်ကြီး။ အဲဒါကြောင့် ထင်ပါရဲ့ ၊ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ စူပုပ်ပုပ်ကြီး လုပ်နေ တယ်။

ဒါနဲ့ ... မောင်ထွေးက ...

"ဟုတ်ပဲ ... အန်တီလုရေ။ စောစောကလေးတင် ဒီကောင်တွေ ကို ကျွန်တော် ပြောနေ သေးတယ်။ တို့လမ်းထဲမှာ ရွှေတွဲ လဲ ငွေတွဲ လဲ နေနိုင်တဲ့သူဆိုလို့ အန်တီလု

တစ်ယောက် ပဲရှိတာ ... လို့။ ဟုတ်တယ်နော် တငယ်ရှင်းတို့ ... "

"ဟင် ... ဪ ... အေး ... အေး ... ဟုတ်တယ်လေ"

"စောစောက ထိုင်ခါနီး လေးမှာ တင် မင်းပြောနေသေးတဲ့ ဥစ္စာ"

"ငါတောင် မင်းကို 'ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်' လို့

ထောက်ခံလိုက်သေးတယ်လေ"

ကျွန်တော် တို့တွေ ဝိုင်းပြီးတော့ 'ဖော' လိုက်ကြတာ အိုက်တင်တွေ
လွန်ကုန်လို့လား မသိဘူး၊ အန်တီလုကြီးက မသင်္ကာတဲ့မျက်စောင်းတစ်ချက် ဝှပ်ခနဲ
လှမ်းထိုးတယ်။

မောင်ထွေးက ...

"အဲဒါကြောင့် အန်တီလု ကတော့ဖြင့် ကိုယ့်ဂုဏ်ကိုယ့်ခြပ်နဲ့ လိုက်ဖက်အောင်
လှူနိုင် တန်းနိုင်မှာ ပဲဆိုပြီး ကျွန်တော် က ကျိန်းသေ အာမခံနေတာဗျ၊ ကဲ ...
ဘယ်လောက်လှူမှာ လဲ"

"ဟင် ...။ ဘာ ... ဘာရယ် ...၊ လှူရမယ်ဟုတ်လား"

အမယ် ... ဒီလိုဆိုတော့လည်း အန်တီလုခမျာ သနားစရာ ကောင်းသားဗျ၊
မျက်လုံးလေး ပြာလတွတ် ပြာလတွတ်နဲ့။

ကျွန်တော် က ...

"မဇ္ဈရုံသစ်ကြီး ရေစက်ချပွဲလုပ်မှာ မို့လို့ လိုက်အလှူခံရနေတာလေ။ ဟောဒီက
ဦးလေး ခွေးနီတို့ ဒေါ်လေးပုကြွယ်တို့က (၃၀၀) တောင် လှူတာဗျ၊ အန်တီလုကော ... "

ပေသီးက စာရင်းမှတ်တဲ့ စာအုပ်ကို ပေါင်ပေါ် ဖြန်းခနဲ မြည် အောင်
ပုတ်လိုက်ပြီး ...

"အောင်မယ်ကွာ ... မင်းကလည်း (၃၀၀) လောက်များ ပြောစရာလားဟာ၊ တို့

လက်ပံ တန်းမှာ နေတဲ့ အပျိုကြီးဒေါ်ဆုံဆိုတာ ဟောဒီက အန်တီလုကြီးလိုပဲ ... ရွှေဆွဲကြိုးကြီးနဲ့ကွ။ လှူလိုက်တန်းလိုက်လို့များ ကတော့ လေးရာ ငါးရာဆိုတာ ပက်ခနဲပဲ"

ကျန်တဲ့သူတွေ မှာ လည်း ဘယ်နေသာတော့မလဲ။ ဝိုင်းပြောလိုက်ကြတာဗျာ။

ပြောတာတွေ ကလည်း သူတို့ တွေ့ဖူးသမျှ ရွှေဆွဲကြိုး နဲ့ မိန်းမကြီးတွေ ဟာ အလှူအတန်း ရက်ရောသူတွေ ဖြစ်ကြောင်းချည်းပဲ။

အန်တီလုကို ဆင်ဖမ်းသလို ကျုံး သွင်းပြီး ကျကျနန ချောင်ပိတ်ဖမ်းတာပေါ့ဗျာ။

မရဘူးဗျ။ အန်တီလုကလည်း တခြားနေရာမှာ သာ နံတာ။ စကားကို လှည့်ဖို့ပတ်ဖို့ ... ပြီးတော့ ပြောနေရင်း ကြိုရင်ကြိုသလို ညှပ်ကြွားပြီး 'အလုံးကြီး' တွေ လွှတ်ဖို့ကျတော့ သိပ်ကျွမ်း တာ။ ကြည့်လေ ... ။

"လှူမှာ ... လှူမှာ ... ။ အလှတို့က ဓမ္မာရုံကြီးမပြီးခင်ကတည်းက စိတ်ထဲမှာ ရည်စူးပြီး သား။ ဒါပေမဲ့ သီတင်းကျွတ်လောက်မှ ရေစက်ချ ဖြစ်လိမ့်မယ် အောက်မေ့နေတာ။ ဒီလောက် စောစော ဆောက်လိုပြီးမယ် မထင်မိတာနဲ့ ဟောဒီ ရွှေဆွဲကြိုး သွားလုပ်လိုက်မိတယ်လေ။ ဟော ... အခု အရေး အကြောင်းကျတော့ လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံပြတ်နေရော"

ဟောကြည့် ... ရှောင်ထွက်သွားတဲ့ပုံက ပညာသားပါတယ်နော် ... ။

အဲဒီ မှာ တင် ပန်းချီဆရာက စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ဘုဠာပြောရော။

"ဒါဆိုလည်း ခင်ဗျားဆွဲကြိုး ကြီး ပြန်ရောင် ပြီး လှူဗျာ"

"အိုကွယ် ... လက်ထဲရှိပြီးသား ပစ္စည်းကို ထုခွဲရတာ လွယ်တာမှတ်လို့၊ ကံပါလေ ... အလှကို နည်းနည်း တော့ အချိန်ပေး။ လာမယ့် စက်တင်ဘာလဆန်းလောက်အထိပေါ့။ အဲဒီ အချိန် လောက်ဆို 'ကရင်' က သင်္ဘောက ပြန်ဆင်းပြီလေ။ အဲဒီ တော့မှ ယူနော် ... "

ထုံးစံအတိုင်း (ပါးစပ်စာရင်းပဲ) စာအုပ်ထဲ မှတ်ရပြန်တာပေါ့ဗျာ။ သုံးရာတဲ့။ ကိုင်း

... ဘယ်နှယ်ရှိစ။

အန်တီလှ တစ်ယောက် ကြာကြာ ဆက်မထိုင်ရဲဘဲ ကော့လန်ကော့လန်နဲ့ ပြန်သွားတော့ ဒေါ်ပုကြွယ်က နောက်ကနေ မေးငေါ့ပြရင်း...

"ကရင်ရှိရင် ငွေရှိတယ်ထင်နေတဲ့ဟာမကြီးပါအေ"

လို့ မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့ အတင်းပြောပါလေရော။ ကျွန်တော် တို့ကလည်း အလိုက်သင့် အလျားသင့် 'ဟုတ်ပါရဲ့ ဗျာ' ... တို့၊ 'အင်းပေါ့ ... အင်းပေါ့' ... တို့တွေ လျှောက်ပြောပေးရတာ ပေါ့။

ဪ ... ဘဝကံများ ဆိုးတာပြောပါတယ်။

အလှူခံထွက်မိတော့မှပဲ 'ယောကျ်ားကြီးတန်မယ့် အတင်းပြောတတ်တဲ့လူတွေ' ဘဝကို ငုတ်တုတ်ရောက်သွားတော့တာ။

ညဖက် လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရင်း ဓမ္မာရုံက ငွေထိန်းဦးတင်ညွှန်နဲ့ဆုံတော့ ဦးတင်ညွှန် က ကျွန်တော် တို့ အလှူငွေစာရင်းစာအုပ်ကို ယူကြည့်ပြီး ခပ်တိုးတိုး အသံထွက်အောင်ကို ရယ်တော့တာပဲဗျာ။

ပြီးတော့ ... သူက ...

"ဟာ ... ကောင်လေးတွေ ရဲ့၊ ပတ်ပလစ် (လူအများ စု) နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ငွေရေး ကြေးရေး ကိစ္စတွေ လုပ်ရင် ဟောဒီလို မရေရာသေးတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ကို ဘယ်တော့မှ စာရင်းထဲ မထည့်နဲ့ဦးကွ"

"ဘာ ဖြစ်လို့လဲ ဦးလေး"

"ကဲ ... အခုနေ ငါက မင်းတို့ကို စာရင်းစစ်ပါပြီတဲ့ကွာ။ ဟောကြည့် ... စာအုပ်ထဲမှာ ငါးရာတွေ ခြောက်ရာတွေ ပြထားပြီး မင်းတို့လက်ထဲမှာ ကျတော့

တစ်ပြားမှမရှိဘူးလေ။ အဲဒီတော့ မင်းတို့က ကြားထဲက ဖြတ်သုံးထားသလိုလို ဖြစ်မနေဘူးလား။"

"အင်း . . . "

"ပြီးတော့ . . . သူတို့ကသာ အခု လတ်တလော သဒ္ဓါပေါက်လို့ လှူမယ်လို့ ပြောပေမဲ့ တကယ့်တကယ် တေ့တေ့ဆိုင်ဆိုင်ကျတော့ အကြောင်းမညီညွတ်လို့ပဲ ဖြစ် ဖြစ်၊ စိတ် ပြောင်းသွား လို့ ပဲ ဖြစ် ဖြစ် မလှူတော့ဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အဲဒီ ပိုက်ဆံကို မင်းတို့စိုက်မှာ လား။"

ဟုတ်သားပဲ။ ကျွန်တော် တို့ကသာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လူလည်လို့ထင်နေတာ။ အဲဒီ လို အသင်းအဖွဲ့နဲ့ ငွေစာရင်းနဲ့ ဘာညာဆိုတဲ့ ပြဿ နာ ဖြစ်နိုင်ခြေတွေ ကို ကြုံမတွေ့ ထားမိတာတော့ အမှန်ပဲ။

အတွေ့အကြုံမရှိတာကြောင့် လည်း ပါတယ်လေ။

ဦးတင်ညွန့်စကားကို နားထောင်ရင် မမှာ :လောက်ဘူး။ သူက ကျွန်တော် တို့လို လူငယ်တွေ အပေါ်မှာ လည်း စေတနာရှိတယ်။ ပြီးတော့ ဒီလို အသင်းအဖွဲ့နဲ့ဆိုင်တဲ့ ငွေရေး ကြေးရေး ကိစ္စတွေ မှာ အတွေ့အကြုံရှိတယ်။ စေ့စပ်သေချာတယ်။

ဒီရပ်ကွက်ထဲက အလယ်တန်းကျောင်းလေးရဲ့ မိဘဆရာအသင်းမှာ လည်း ငွေထိန်းက သူပဲလေ။ အသင်းအဖွဲ့တွေ အတော် များများ မှာ ထုံးစံက ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့သူကိုပဲ ဘဏ္ဍာရေး မှူး ခန့်ကြတာ မဟုတ်လား။

ဦးတင်ညွန့် ကတော့ ဆင်းရဲပေမဲ့ အများ ပိုင် ပိုက်ဆံတွေ ကို သူ့လက်ထဲမှာ ယုံယုံ ကြည်ကြည်နဲ့ ထားကြတာပဲ။

ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ . . . သူက ရိုးသားတယ်၊ အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းတယ်၊ အသင်း အဖွဲ့ငွေကြေးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် စာရင်းဇယားကို အတိမ်းအစောင်း မခံဘူး။ အခုလည်း သူမေး တာက စာရွက်ပေါ်က စာရင်းနဲ့ တကယ့်ပိုက်ဆံ မကိုက်ရင် 'မင်းတို့

စိုက်မလား' တဲ့ ...။

အဲသည်လိုဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် တို့မှာ က စိုက်လျော်စရာ
ပိုက်ဆံရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ရင်ပူ စရာကြီး။

အင်း ... လင်းယုန်ဖယောင်းတိုင် အိမ် ကတော့ စိတ်ချရပါတယ်။ လဆန်းရက်
ဖယောင်း တိုင်ဖိုးတွေ သိမ်းတာနဲ့ သွားတောင်းယူလိုက်ရုံပဲ။ စိတ်မချရတာ ကတော့
အန်တီလှကြီးပဲဗျ။

အန်တီလှက တကယ်ထည့်ဖို့ ပိုက်ဆံရှိတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဦးခွေးနီ
ဒေါ်ပုကြွယ်တို့ ရှေ့မှာ မိုးလို့ အသားယူပြီး (၃၀၀) ဖိုး ကြွားလိုက်တာဆိုရင်တော့ ဒုက္ခပဲ။

ကျွန်တော် တို့တွေ ဟန်လည်း မဆောင်နိုင်၊ အားလည်း မနာနိုင်တော့ဘူး။
ညကြီးမင်းကြီးပဲ အန်တီလှတို့အိမ်ဆီကို သုတ်ခြေတင်မိကြတော့တယ်။

"ပြောရဦးမယ် ... အန်တီလှရေ"

ဇာတ်တိုက်ထားတဲ့အတိုင်း ခါးဘု (၈၇) အောင်ဗလက အစချီလိုက်ပြီးတော့ ...

"ဟို ... သိပ္ပံစိန်လှအိမ်ကလေ၊ အန်တီလှကိုများ ပိုးဖိုးပက်စက် ပြောလိုက်တာ
ရစရာကို မရှိဘူး"

"ဟင် ...၊ ဘာ ... ဘာပြောလို့လဲ"

"သူတို့ကလေ အလှူစာရင်း စာအုပ်ကို ယူကြည့်ပြီးတော့ 'အန်တီလှဆိုတဲ့
မိန်းမကြီးက တကယ်ကော ပိုက်ဆံထည့်နိုင်မှာ မို့လို့လား' တဲ့ ၊ 'ပိုက်ဆံသုံးရာတောင်
လက်ထဲမှာ ပြည့်အောင် ကိုင်ဖူးရဲ့ လား မသိဘူး' လို့လည်း ပြောနေတယ် ... သိလား"

"ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် တို့ဖြင့် အန်တီလှကိုယ်စား
မခံချင်လွန်းလို့"

"သူတို့က အန်တီလု ချမ်းသာတာကို မနာလို ဖြစ်နေကြတာနဲ့တူတယ်။ ကဲပါ . . . အန်တီလုရယ်၊ ပြောနေကြပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့ လက်ထဲကိုသာ အခု ချက်ချင်း ပိုက်ဆံသုံးရာ လောက် ဘတ်ခန့် ထည့်လိုက်စမ်းပါ။ ဒင်းတို့ဆီသွားပြီး 'ဒါမျိုး မြင်ဖူးရဲ့ လား' လို့ ပြောပစ်လိုက်ချင် လို့။"

ကြားလို့မှ ကောင်းကြသေးရဲ့ လား အရပ်ကတို့ရေ . . . ။ ကျွန်တော် တို့ တစ်အုပ်စုလုံး ယောက်ျားကြီးတွေ တန်မဲ့ ပလီပလာ ကတုန်းကတိုက် ပြောတတ်လိုက်ပုံများ ။ တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ဗျာ။ အလှူခံထွက်ပြီးမှ ဒီလို ပြောတတ်အောင် နှုတ်ရဲလျှာရဲ ဖြစ်လာ တာပါ။

ဟော . . . ကြည့်လေ။ ကျွန်တော် တို့ပြောပုံက မိန်းမလျှာကြီးတွေ ကျနေတာပဲ။

"သူတို့ပြောတာမခန့် သိလား . . . အန်တီလု"

"အန်တီလုကိုယ်စား ကျွန်တော် တို့က ကြားထဲကနေ ရင်နာလွန်းလို့"

"အို . . . ပိုက်ဆံ သုံးရာလောက်နဲ့များ လဆန်းအထိ ဆိုင်းမနေပါနဲ့တော့ အန်တီလုရာ၊ အလကားသက်သက် သိက္ခာကျအောင်လို့ဗျာ။ အန်တီလုအတွက် ကတော့ 'ကရင်' ရှိရင် 'ငွေ' ရှိတာပဲဥစ္စာ"

တစ်ယောက် တစ်ပေါက် တွေ့ကရာတွေ စွတ်ပြောရင်းနဲ့ မြှောက်ပင့်ပြောနေတာလား၊ ကဲ့ရဲ့ နေတာလားတောင် မကွဲပြားတော့ဘူး။ အန်တီလုလည်း ခေါင်းတွေ ချာချာကိုလည်လို့။

နောက်ဆုံး . . .

အန်တီလုက ဘယ်လိုသဘောပေါက်သွားလဲ မသိဘူး။ နောက်ဖေးမှာ စက်ချုပ်နေတဲ့ သူ့သမီးကို လှမ်းပြီး . . .

"ဟဲ့ . . . မိသက်ရေ၊ မီးဖိုချောင်ထဲက ထင်းခွဲတဲ့ဓားမ ယူခဲ့စမ်း"

အော်ပြောရင်း သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားရောဗျာ။ အိပ်ခန်းထဲကနေ

ပြန်ထွက်လာတော့ သူ့လက်ထဲမှာ ဝါးကျည်တောက် အဆစ်ပိတ်ကို အပေါက်ဖောက်ထားတဲ့ စုဘူးရှည်ကြီး ပါလာ တယ်။

ဝါးကျည်တောက်စုဘူးရဲ့ ဘေးမှာ စာတွေ လည်း ရေး ထားတာတွေ့တယ်။
ဘာစာလဲ ... လို့ သေသေချာချာတောင် ဖတ်ကြည့်ခွင့်မရသေးခင် အန်တီလုက
အိမ်ရှေ့ကြမ်းပြင်မှာ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ပြီး သူ့သမီးယူလာတဲ့ ဓားမနဲ့ စုဘူးကြီးကို ...

"ကဲဟာ ... "

"ငွမ်း ... "

ဓားမနဲ့ ခုတ်ချလိုက်လို့ ထက်ခြမ်းကွဲသွားတဲ့ ဝါးဆစ်စုဘူးထဲက ၂၅ ကျပ်တန်တွေ
၊ ၇၅ ကျပ်တန်တွေ အထွေးလိုက် အထွေးလိုက် ထွက်ကျလာတယ်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပိုက်ဆံတွေ ကို ဖွေးသွားတာပဲ။

အနည်းဆုံး သုံးသောင်းလောက်တော့ရှိမယ်။

ကျွန်တော် တို့အားလုံး အံ့အားသင့်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ အန်တီလု
တစ်ယောက် အဲဒီ လောက် ပိုက်ဆံများများ စုထားမိလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူးလေ။

ကျွန်တော် က ကြမ်းပြင်ပေါ် လိမ့်လိမ့်လဲလဲ ဖြစ်နေတဲ့ စုဘူးခွဲဝါးခြမ်းကို
ကောက်ယူကြည့် လိုက်တယ်။ ဝါးဆစ်ခွဲပေါ်မှာ ရေး ထားတဲ့စာက ...

"ဇီးများ ကို ရှင်ပြုရုံ"

မြေးတွေ ကို ရှင်ပြုရန် ... လို့ လက်ရေး မညီမညာနဲ့ ရေး ထားတာပါ။ ဒါ ...
အန်တီလုရဲ့ လက်ရေး ပဲ။ ကျွန်တော် က မော့ကြည့်လိုက်တော့ အန်တီလုက ...

"ဟင်း ... ဟင်း ... မြေးတွေ ကိုရှင်ပြုဖို့ ပိုက်ဆံစုနေတာလေကွယ်၊ ငါးနှစ်
လောက် တောင်ရှိတော့မယ်။ ဒီနှစ် တော့ ကရင်ကလည်း သင်္ဘောပေါ်ကပြန်အဆင်း
ကလေးတွေ ကလည်း သီတင်းကျွတ်ကျောင်းပိတ်ရက် ဆုံနေတာနဲ့ အောက်တိုဘာထဲမှာ
ရှင်ပြုဖို့ စိတ်ကူးနေတာ"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ..."

"အစ ကတော့လေ ကလေးတွေ အတွက် ရည်စူးထားတဲ့စုဘူးကို မဖောက်ချင်တာနဲ့ ကရင် လာမှ ပိုက်ဆံတောင်းပြီး အလှူထည့်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာ ... ဟင်း ... ဟင်း ..."

"ဟုတ် ... ဟုတ် ... အန်တီလု။ ရပါတယ် ... ဟို ... မထည့်ရင် မထည့်နဲ့ဦးလေ၊ ပိုက်ဆံတွေ ပြန်သိမ်းထားလိုက်ပါလား၊ အဲဒါတွေ က ဟိုဒင်း ရှင်ပြု ဖို့ဆိုတော့လေ"

ခေါင်းခါခါ လက်ကာကာနဲ့ ဝင်ပြောတဲ့ ကိုဆင့်သူရဲ့ အသံတွေ က မသိမသာ တုန်နေတယ်။ သူ အားနာနေပြီလေ။

ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် တို့လည်း အားနာနေတာပါပဲ။ အန်တီလု စုထားတဲ့ပိုက်ဆံတွေ ကို မယူရင်တော့ဘူး။ ဒါနဲ့ ... ပန်းချီဆရာက ပါးစပ်ထဲတွေ ကရာ ပါဠိတွေ လက်တန်းကောက်ရွတ် ပြီး တားသေးတယ်။

"အဲသလို ကုသိုလ်မျိုးဆိုတာက ကိုယ်မူလ ရည်စူးထားတဲ့နေရာမှာ ပဲ လှူတာ ပိုကောင်း မယ်ထင်တယ်နော၊ အဓိဋ္ဌာန်ကို မဖျက်နဲ့ဗျ၊ အဲဒါ သာဟတ္ထိက ကုသိုလ် ဆိုလားခေါ်သတဲ့၊ ကျွန်တော် တို့ ကတော့ အဲ ... ဟိုဒင်း ... နောက်မှပဲ"

"အို ... ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ကိုယ့်ရပ်ကွက်ဓမ္မာရုံအတွက် လှူတာလည်း အလှူ ပဲဥစ္စာ၊ အလှ တစ်ခါတည်း ထည့်ပေးလိုက် မယ်၊ ရော့ ... ရော့ ..."

အန်တီလုက ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ၇၅ ကျပ်တန် သုံးရွက်ရယ်၊ အစိတ်တန် သုံးရွက်ရယ်ကို ကျွန်တော် လက်ထဲ လာထည့်ပေးတယ်။

"သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ..."

လို့ ရေရွတ်ချင်ပေမဲ့ (ဘာကြောင့် မှန်းမသိဘူး) ကျွန်တော် ပါးစပ်က အသံထွက်မလာ ဘူးဗျ။

ဟိုကောင်တွေ ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့လည်း အိမ်အပြင်ဘက်ကို
ငေးတဲ့သူက ငေးသလိုလို၊ မေးဖူး ဝက်ခြံဖုကို စမ်းတဲ့သူက စမ်းသလိုလို၊ လက်ချောင်းက
အဆစ်ကလေးတွေ ပဲ ညောင်းလွန်းလို့ တဖျောက်ဖျောက်ချိုးသလိုလို
(ဘာမှန်းမသိတဲ့ဥစ္စာတွေ) ယောင်တောင်တောင် လုပ်နေကြတယ်။

အင်း . . . အလှူခံရတာ မျက်နှာပူစရာကြီးကိုး။

"ဟေ့ကောင်တွေ . . . လာ . . . သွားကြစို့"

ကျွန်တော် က အသံပြတ်ပြတ်နဲ့ ပြောရင်း ထိုင်နေရာက ထလိုက်တယ်။ အလှူ
ရှင် အန်တီ လှကြီးရဲ့ မျက်နှာကို လှမ်းမကြည့်ရဲဘူး။

အန်တီလှရဲ့ မျက်ဝန်းတွေ ထဲမှာ သူ မစားရက်မသောက်ရက် စုထားတဲ့အထဲက
ပဲပြီး ပါသွားတဲ့ ပိုက်ဆံလေးသုံးရာကို နှမြောတသနေတဲ့ အငွေအသက်တွေ
အုံ့ဆိုင်းနေတာကိုး။

ဟူး . . . ကျွန်တော် တို့ရဲ့ အ ဖြစ်ကိုက ဆိုးပါတယ်ဗျာ။

အလှူခံထွက်ခါမှ အကုသိုလ်တွေ များ လိုက်တာ။

"အလှူခံရတာ အဆင်မပြေဘူး"

လို့ ကျွန်တော် တို့က ညည်းတော့ ဓမ္မာရုံ ဂေါပကလူကြီးတွေ က
ခေါင်းကုတ်တယ်။ ဘဏ္ဍာထိန်း ဦးတင်ညွန့် ကတော့ ကျွန်တော် တို့ကိုကြည့်ပြီး ပြုံး စေ့စေ့နဲ့။

သူ့ကို ကျွန်တော် တို့ ပြန်အပ်ထားတဲ့ အလှူခံစာရင်း စာအုပ်ကလေးကလည်း
စားပွဲပေါ်မှာ လေတိုက်တိုင်း တဖျပ်ဖျပ်လန်လို့။

အန်တီလှလှူလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံ ၃၀၀ ရယ်၊ ရပ်ကွက်ထဲက ဟိုလူ ဒီလူ ဝင်လှူ
သွားတဲ့ တစ်ရာဆယ့်နှစ် ကျပ်ရယ်ကိုတော့ လေတိုက်ရင် လွင့်ကုန်မှာ စိုးလို့ တံဆိပ်ရိုက်တဲ့
ရော်ဘာတုံးနဲ့ ဖိထားတယ်။

ဓမ္မာရုံရဲ့ ဝေယျာဝစ္စလုပ်တဲ့ အဘဦးရာကျော်က ...

"အင်း ... ဟိုကိစ္စ ဒီကိစ္စပေါ်တိုင်း ခဏခဏ ပိုက်ဆံကောက်လွန်းတော့လည်း
လူတွေ က ဘယ်လှူချင်ပါတော့မလဲလေ"

လို့ ညည်းတယ်။

ကိုမောင်မောင်ချိုက အိပ်ငိုက်နေတဲ့ သူ့ရဲ့ မျက်တောင်လေးကို
ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်ရင်း ...

"လူတွေ က လှူချင်ပါတယ် ... အဘရဲ့ ၊ လှူဖို့ ပိုက်ဆံ မရှိတာပါ"

အင်း ... သူက စကားမပြောဘဲ နေမယ့်သာနေနေတာ၊
ပြောချလိုက်တော့လည်း ဂွပ်ခနဲ ခရီးရောက်သား။

ဓမ္မာရုံ ဂေါပကတွေ ကော ရပ်ကွက်ကောင်စီလူကြီးတွေ ကော အကုန်လုံး
ချောင်းဟန့် သလိုလို သလိပ် ဟပ်သလိုလို တံတွေ : ထထွေးသလိုလိုနဲ့
မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေကြတယ်။

အန္တရာယ်နဲ့နီးတဲ့ စကားလုံးတွေ မဟုတ်လား။ သတင်းစာထဲမှာ ကျတော့
ဆိုရှယ်လစ် စီးပွားရေး စနစ်က အောင်မြင်နေတယ်ဆိုပြီး လူတွေ ကျတော့ ဘာကြောင့်
ပိုက်ဆံမရှိရတာ လဲ ဘာလဲ ညာလဲ ဆက်ပြောရင် လုံးတီးဆန် စားရကိန်းမြင်တာကိုး။

ကိုဆင့်သူ ကတော့ ကျောင်းဆရာ ဖြစ်မယ့်လူမို့လို့လား မသိဘူး။
ကျောင်းဆရာတွေ : တွေးပြီး လေအေးကလေးနဲ့ ပြောတယ်ဗျ။

"လူတွေ ဆီက ပိုက်ဆံကောက်မယ်ဆိုရင် လူတွေ ကို ပိုက်ဆံရှိအောင် အရင်
လုပ်ပေးမှ ဖြစ်မှာ ၊ ဒါမှ သူတို့က ကြည်ဖြူမှာ ပေါ့"

ရိုးရိုးကလေး (လူလို) စဉ်းစားလိုက်တာပဲ။ နိုင်ငံရေး ဝါဒတွေ
ဘောဂဗေဒစနစ်တွေ အညမည သဘောတရားတွေ ... ဘာတစ်ခုပေါ်မှ
အခြေခံထားတာမဟုတ်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီ လို ရိုးရိုးရှင်းရှင်း မစဉ်းစားတတ်တဲ့လူတွေ ရှိသေးတယ်ဗျာ။
စိတ်ကုန်စရာ ကောင်းလိုက်ပုံများ ကတော့ ... ။

"အဟမ်း ... အဟမ်း ... ဒါ ကတော့ ဒီလိုရှိတယ် မောင်ဆင့်သူရဲ့ ။
ကုန်ထုတ်လုပ်ရေး အင်အားစုတွေ ထဲမှာ လူသားဟာ သူရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ... "

ဟော ... လုပ်ပြီ ... လုပ်ပြီ ... ။ ဘယ်သူရှိရဦးမလဲ။ အဲဒါ
ရပ်ကွက်ကောင်စီလူကြီး ဦးသိန်းဒန်ပေါ့။

ကျွန်တော် တို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ 'သိန်းဒန်' ဆိုတဲ့ နာမည် နဲ့ လူ (၃) ယောက်
ရှိတယ်ဗျ။ ပန်းတနော်သင်ဖြူ၊ ဖျာတွေ ရောင် :တဲ့ သိန်းဒန်ကို '(ဖျာ) သိန်းဒန်' လို့ခေါ်တယ်။
မယားငယ်ယူ ထားတဲ့ သိန်းဒန်ကိုတော့ '(နာ) သိန်းဒန်' ... တဲ့။

ရပ်ကွက်လူကြီး ဦးသိန်းဒန် ကတော့ လူရှေ့သူရှေ့ရောက်ပြီဆိုရင်
အလိုက်ကန်းဆိုး မသိ တတ်စွာ နဲ့ 'အညမည သဘောတရား' တို့၊ 'ကုန်ထုတ်လုပ်မှု
ဆက်ဆံရေး သမိုင်း' တို့၊ 'ခေတ်ပြောင်း တော် လှန်ရေး' တို့၊ 'ဥက္ကဋ္ဌကြီးရဲ့ လမ်းညွှန်မှု အရ'

တို့ ဆိုတဲ့ ဘုတ်အုပ်ထဲက စကားလုံးထွားထွား ကြီးတွေ 'မူ တ်' တတ်လွန်းလို့ (အာ) သိန်းဒန်' .
.. လို့ နာမည် ပေးထားတယ်။

အခုလည်း လုပ်ပြန်ပြီ။

"တို့... ဒီ... အဲ... ဘာခေါ်မလဲ။ ဖွံဖြိုး မူ ပေါ်လစီအရ ကြည့်မယ်ဆိုရင်
အလုပ်သမား နဲ့ အလုပ်သမားဇာတ ဖြစ်မှသာလျှင် ... အဲ... ဟိုဒင်း..."

ကျွန်တော် ဆက်နားထောင်မနေတော့ဘူး။ နားကြားပြင်းကတ်လို့။ အဲဒါကြောင့်
ဆေးလိပ် သွားဝယ်မလိုလို ဘာလိုလိုလုပ်ပြီး ခပ်တည်တည်နဲ့ ဓမ္မာရုံအောက် ဆင်းလာတယ်။
ပြီးတာနဲ့ အိမ်ကို တန်းပြန်တော့တာပဲ။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ စောင်ခြုံကွေးရင်း
ဘာသာပြန်ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထိုင်ဖတ်နေလိုက်တာ ဟိုကောင်တွေ ဆူဆူညံညံနဲ့
ပြန်လာလို့ နာရီကို လှမ်းကြည့်တော့ ညဆယ်နာရီခွဲ ကျော်နေပြီ။

ကျွန်တော် က ...

"အလှူငွေရှာမယ့်ကိစ္စက နောက်ဆုံး ဘယ်လို အဆုံးသတ်သွားသလဲဗျ"

ဝတ္ထုစာအုပ်နဲ့ မျက်နှာမခွာဘဲ လှမ်းမေးလိုက်တယ်။ ကိုဆင့်သူက ပြောချင်ဇော
အားကြီး ရင် ဖြစ်တတ်တဲ့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ပါးစပ်ကလေး ဟစ်ဟစ်နဲ့ ထစ်ငေါ့နေရာက
အရိန်ယူပြီး ...

"ရုပ်ရှင်ပြစက်ငှားပြီး ဘောလုံးကွင်းထဲမှာ သုံးကားပေါင်း မိုးအလင်း
ရုပ်ရှင်ပြမယ်တဲ့ကွာ"

အဲဒီ ခေတ်တုန်းက လမ်းထဲမှာ ကွင်းပြင်မှာ ပိတ်ကားထောင်ပြီး
မြန်မာဇာတ်ကားအဟောင်း တွေ ပြတာမျိုး သိပ်လုပ်ကြတယ်ဗျ။ ဖရီးရှိုး အခမဲ့ ဗလာပွဲပေါ့ဗျာ။

ရပ်ကွက်ထဲက လူကြီးလူငယ်မရွေး သပ္ပာယ်သဘောပေါင်းတို့ကလည်း ဖျာစုတ်တွေ ၊
ခုံစုတ် တွေ ၊ အုတ်နီခဲကျိုးတွေ ကိုယ်စီယူလာပြီး ပိတ်ကားရှေ့မှာ နေရာဦးကြတယ်။

ညလုံးပေါက် အိပ်ရေး ပျက်ခံပြီး အားပေးကြတယ်။

လူဆိုးတွေ ရဲ့ အဖမ်းခံထားရတဲ့ မင်းသမီးကိုကယ်ဖို့ မင်းသားက
မြင်းကြီးစီးလာရင် အားရပါးရ လက်ခုပ်တီးကြတယ်။

မင်းသားက လက်သီးနဲ့ထိုးလိုက်လို့ လူကြမ်း တစ်ယောက် လဲသွားတိုင်း 'နှီ' ခနဲ
လက်ခေါက် မှု တိကြတယ်။

နည်းနည်း ပါးပါး သေသေသပ်သပ်ရှိတဲ့ ကင်မရာလှည့်စားမှု လေးများ
မြင်လိုက်ရလို့ ကတော့ ...

"ဟာ ... ရှင်းတယ်ကွာ ... ရှင်းတယ်ကွာ ... "

နဲ့ကို အံ့သြဘနန်း အားပေးကြတာဗျ"

(အဲဒီ ခေတ်ကလူတွေ ရုပ်ရှင်ကို သရေမရစီးအောင် ကြည့်တတ်ကြ၊ ကြို
က်တတ်ကြပုံတွေ ကို သတ်သတ်စာတစ်အုပ် ရေး ချင်ပါသေးတယ်။
ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့ကွင်းပြင်ကြီးထဲ နေပူကျဲကျဲအောက်မှာ လူတန်းအရှည်ကြီးက တစ်နာရီလောက်
ကြာအောင် ရပ်ပြီး တန်းစီရတယ်။ လက်မှတ်ရောင်း ပြီဟေ့ဆိုတာနဲ့ ချွေးသံတရွှံ့
တိုးရငဲ့ရတယ်၊ ရန် ဖြစ်ရတယ်။ လက်မှတ်ဝယ်ဖို့ ဒုက္ခတကြီး တိုးနေရတဲ့
ရုပ်ရှင်ကြည့်ပရိသတ်ကို 'တရကြမ်း တိုးရကောင်းလား၊ ကြားဖြတ်ဝင်ရကောင်းလား' ဆိုပြီး
ပုလိပ်က ခါးပတ်နဲ့ရိုက်သေးတာဗျ။ အဲဒီ လို ပုလိပ်ရဲ့ အသားလွတ် အရိုက်အနှက်ခံ၊ လူတိုးခံ၊
ခြေထောက်ပေါ်တက်အနင်းခံပြီးမှ ရုပ်ရှင်တစ်ကားကြည့်ရတဲ့ဒုက္ခကို ဒီဘက်ခေတ်
လူငယ်တွေ သိကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး)

ရုပ်ရှင်ရုံမှာ သွားတန်းစီရင် အဲဒီ လို ဒုက္ခတွေ များ လို့လားတော့
မပြောတတ်ဘူး။ ရပ်ကွက် ထဲမှာ ပိတ်ကားထောင်ပြီး အလကားပြရင်
မိုးအလင်းအားပေးကြတာဗျ။ ဇာတ်ကားအသစ်တွေ တော့ ဘယ်ပြနိုင်ပါ့မလဲ ... ။

ရှင်ဥပဂုတ္တ ... တို့ ဘာတို့လို ရှေးခေတ်ကားတွေ ၊

ဖလင်အဟောင်းအပြတ်အတောက်နဲ့ ကားတွေ ပဲ များ တာပါ။ ဒါကိုလည်း ကြိုက်ကြတာပဲ။

ကျွန်တော် က . . .

"ရပ်ရှင်က အလကားပြရမယ့်ဥစ္စာ၊ အလှူငွေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီးရမှာလဲ
ကိုဆင့်ရဲ့။"

"ဈေးရောင်းမယ်တဲ့ကွာ၊ တခြားရပ်ကွက်ကလူတွေ လည်း လာကြည့်ကြမှာ
ပဲလေ၊ အဲဒီတော့ ကိုယ့်ရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သားတွေ ကို ဆိုင်နေရာ နှစ် ဆယ်
အစိတ်လောက် မဲဖောက်ပြီး အစားအသောက်လေး မုန့်လေး အရောင် ခိုင်းလိုက်မယ်ပေါ့။
ရောင် လိုမြတ်တဲ့အထဲက စားတန် တာစား၊ သုံးတန်တာသုံးပြီး တချို့တစ်ဝက်ကို
ဓမ္မာရုံအတွက် လှူပေါ့။"

ဒီစိတ်ကူးကိုတော့ ကျွန်တော် ချီးကျူး မိသွားတယ်။ ရပ်ကွက်ထဲက လှူ
ချင်တန်းချင် ပါလျက်နဲ့ စီးပွားရေး မပြေလည်တဲ့ လူတွေ အတွက် ကုသိုလ်လည်းရ
ဝမ်းလည်းဝမယ့် အစီအစဉ်မျှ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် က . . .

"တယ်ဟုတ်တဲ့အစီအစဉ်ပါလား၊ ဘယ်သူ့စိတ်ကူးလဲဗျ"

ကျွန်တော့် အမေးကြောင့် ကိုဆင့်သူမျက်နှာက ပြုံး ဖြူကြီး ဖြစ်သွားတယ်။
ပြီးတော့မှ စောစောကလေးတင် သူ့ရှေ့ကနေ အိမ်ခန်းထဲ ဝင်သွားနှင့် ပြီ ဖြစ်တဲ့
ဖိုးစောရီရာဆီကို မေးငဲ့ပြပြီး . . .

"ပြောရင်ယုံမှာ တောင် မဟုတ်ဘူးထင်တယ်၊ ဖိုးစောရဲ့ ဦးနှောက်ထဲကထွက်တဲ့
စိတ်ကူးဗျ"

ကျွန်တော် အသံထွက် မရယ်မိပေမဲ့ သွားပေါ်ရုံလောက်တော့ ပြုံး မိတယ်။
သဘောကျလို့ ပါ။ ကြည့်လေ . . .

ဖိုးစောရဲ့ ဦးနှောက်ကလည်း (တစ်ခါတစ်ရံလောက်ပဲ ဖြစ် ဖြစ်)
အသုံးမတည့်ဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြောနိုင်သလဲ။

"ဒါမှ ခိုကောင်ကြီးကွ"

လို့တောင် လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီး ကြွေးကြော်လိုက်ချင်တာ။ ဟင်း . . .
တစ်ရပ်ကွက်လုံး အိပ်နေကြတဲ့ လူခြေတိတ်ချိန်မို့လို့။

ကိုဆင့်သူတို့ ပန်းချီဆရာတို့ အိပ်ရာဝင်သွားကြတဲ့အထိ ကျွန်တော် ကတော့
လက်ထဲက ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ဆက်ဖတ်နေ ဖြစ်တယ်။

အဲဒီ တုန်းမှာ မြုန်းဆို အတွေးတစ်ခု ပေါ်လာတာနဲ့ ကိုဆင့်သူကို
အတင်းလှုပ်နှိုးပြီး . . .

"ကိုဆင့် . . . ကိုဆင့် . . . ဘောလုံးကွင်းထဲမှာ ပိတ်ကားထောင်ပြီး ရုပ်ရှင်ပြမှာ
က စက်တင်ဘာလဆန်းကြီးနော်၊ မိုးတွေ လေတွေ ကုန်သေးတာမဟုတ်ဘူး။ တော် ကြာ
ရုပ်ရှင်ပြနေ တုန်း တန်းလန်းကြီး မိုးရွာချလိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

ကျွန်တော် မေးလိုက်တာ့ ကိုဆင့်သူက မျက်လုံးတွေ ကို ပွတ်သပ်ပြီး
ထထိုင်တယ်။ ဝေတေတေ ဝါးတားတားနဲ့ ကျွန်တော် ကို မမြင်သလို အကြာကြီး
ကြည့်နေသေးတယ်။ ပြီးတော့မှ အိပ်ချင်မူးတူးအသံနဲ့ . . .

"ဖိုးစောရဲ့ စိတ်ကူးနဲ့လုပ်တဲ့ အစီအစဉ်ပဲဟာ၊ ပြည်တွင်း : ဖြစ်
ကြေပန်းကန်လုံးလိုပဲ သဘော ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ"

အဲဒီ ခေတ်တုန်းက ကျွန်တော် တို့နိုင်ငံမှာ ပြည်တွင်း : ဖြစ်စက်ရုံက ထုတ်တဲ့
ကြေပန်းကန်လုံး တွေ ဟာ နှုတ်ခမ်းသား ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်ရယ်လို့ မရှိလှဘူး။

တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာမှာ ရွဲ့နေစောင်းနေတတ်တယ်။ ဒါမှမဟုတ်
ကားတိုက်ခံထား ရတဲ့ ဆိုက်ကားဘီးလို ပန်းကန်အနားသတ်တွေ ဟာ လိမ်ဖည်ဖည်
ခွေယိုင်နေတတ်တယ်။

ကြမ်းပြင်ပေါ် ချထားပြန်ရင်လည်း အောက်ခံက မညီညွတ်တော့

ပန်းကန်စောင်းပြီး မှော့ ကံ သွားမလား ထင်ရအောင်ကို လှုပ်တုတ်လှုပ်တုတ်နဲ့ . . .။

မြန်မာပြည်သူပြည်သား စားသုံးသူ လူထုကြီးက အရမ်းကို အကောင်းမြင်စိတ်
မွေးကြတယ်။ ရွဲ့စောင်းနေတဲ့ဟာတွေ ကြားထဲက သိပ်မရွဲ့တရွဲ့ ခပ်ထော်ထော်လေးတွေ ကို
ရှာတယ် ရွေးတယ်။

ဘယ်လိုမှ မဝန်းမဝိုင်းတဲ့ ပန်းကန်နှုတ်ခမ်းသားတွေ ကြားထဲမှာ ဘဲဥပုံ
မကျတကျလေး တွေ့ရင်ကိုပဲ 'မဆိုးလှပါဘူး' လို့ စိတ်ဖြေပြီး ဝယ်ရတယ်။

မိုးစောလည်း ဒီခေတ်ထဲက လူသားပဲဟာ။ သူပေးတဲ့အကြံဉာဏ်၊
သူဆွဲတဲ့စီမံကိန်းကို ပြည်တွင်း ဖြစ် ပန်းကန်လုံးကို သဘောထားရမှာ ပဲ။

'မဝိုင်းစက်တာတွေ ကြားထဲမှာ ဘဲဥပုံလေးကလည်း မဆိုးလှပါဘူး'

ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား . . .။

ဒါ . . . အဲဒီ ခေတ်တစ်ခေတ်မှာ ထွန်းကားတဲ့ အမြင်ရှုထောင့်ပဲ။

ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ မိုးတားဂါထာ ခဏခဏ ရွတ်ရတာ ရယ်၊

အုန်းပွဲငှက်ပျောပွဲပေါ်မှာ ထွန်းကားတဲ့ ဖယောင်းတိုင် မီးသေသွားလို့ ပြန် ပြန် မီးညှိပေးရတာ
ရယ်ကလွဲရင် ရုပ်ရှင်ပြတဲ့ အစီအစဉ်ဟာ အတော် အောင်မြင်တယ်ဗျ။

မိုးရာသီတစ်တွင်း လုံး ပွဲငတ်နေကြတဲ့ လက်လုပ်လက်စား အခြေခံလူတန်းစား
ပြည်သူ လူထုကြီးဟာ ကျွန်တော် တို့ရပ်ကွက်ထဲက ရုပ်ရှင်ပြမယ့် ဘောလုံးကွင်းဆီကို
တစ်ခဲနက် ချီတက် လာကြတာပေါ့ဗျာ။

တချို့က ပိတ်ကားရှေ့မှာ သပေါ့ဖျာကြမ်းကြမ်းကြီးတွေ ၊ ဝါးကပ်တွေ ချပြီး
နေရာဦးထား ကြတယ်။ အနီးပတ်ဝန်းကျင်က ကလေးတစ်သိုက် ကတော့ အဲဒီ ဖျာတွေ ပေါ်

ကျွမ်းထိုးဆော့ကစား နေကြတယ်။

ဘောလုံးကွင်းဘေးတစ်လျှောက်မှာ ထွန်းညှိထားတဲ့ ရုပ်ကွက်ဓမ္မာရုံက
လေးပေမီးချောင်းတွေ ရဲ့ အလင်းရောင် ကလည်း ထိန်ထိန်ကျဲလို။ လမ်းသူလမ်းသားတွေ
ဆိုင်ခင်းရောင် နေကြတဲ့ မုန့်ဈေးတန်းကလေးဆီက ဘက်ထရီမီးရောင် တွေ ကလည်း
အစီအရီ တလက်လက်ဖြာလို။

'လာပါ . . . ဝယ်ပါ . . . စားပါ' နဲ့ တစာစာ ဈေးခေါ်သံတွေ ကိုလည်း
ကြားရတယ်။ ကလေးတွေ ကစားမြူး တူးနေတဲ့ အသံကိုလည်း ကြားရတယ်။ ရုပ်ရှင်ပြစက်ရဲ့
မော်တာသံကလည်း တချိုးချိုး မြည် လို့။

ပရိသတ်တွေ ကလည်း တချို့နဲ့ လက်ခေါက်တွေ မှုတ်တဲ့အခါ မှုတ်၊
သဘောခွေပြီဆိုရင် လက်ခုပ် တဖြောင်းဖြောင်းတီးတဲ့အခါ တီးနဲ့ပေါ့။ မြုန်းခနဲ
ဖလင်ပြတ်သွားလို့ ပိတ်ကားပေါ်က အရုပ်တွေ ရုတ်တရက် ပျောက်သွားတဲ့အခါကျရင်လည်း .

..

"ဟာ" ဆိုတဲ့ ပြိုင်တူစိတ်မောသံ အကျယ်ကြီး ရေရွတ်တာကို ကြားရပြန်ရော။

အရုပ်တွေ ပြန်ပေါ်လာပြီဆိုတာနဲ့ "ဟေး" ခနဲ ဝမ်းသာအားရ
ဝိုင်းအော်လိုက်ကြတဲ့ အပျော် ကူးသံက ကလေးတွေ ဆီကကော လူကြီးတွေ ဆီကပါ
ပွင့်အန်ထွက်လာတော့တာပဲ။

ရုပ်ရှင်က ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း ဖြစ်သွားလိုက်၊ လူတွေ က
ရေရွတ်ညည်းတွားလိုက် ကြ၊ ခဏတစ်ဖြုတ်နားပြီး မုန့်စားဆေးလိပ်သောက်လိုက်ကြ။
ပြန်ကောင်းသွားတော့ ဆက်ကြည့် လိုက်ကြနဲ့။

(ဆောင်းရာသီ မဝင်သေးလို့ ကတော့ မပြောတတ်ဘူး။ မီးချောင်း အလင်းရောင်
မှာ လာပြီး စုအုံတိုးတတ်တဲ့ ဝိုးဖလံတွေ ကို မတွေ့ရတာ ကိုတော့ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း
မှတ်မိနေသေး တယ်)

ဘောလုံးကွင်း အလယ်ကောင်မှာ တလွင့်လွင့် စိုက်ထူထားတဲ့ ပိတ်ကားဖြူဖြူ
ကြီး ကတော့ လေတိုက်လိုက်တိုင်း တဘက်ဘက်ကို ဖောင်းသလို စူသလိုနဲ့...။

ဟော... ပိတ်ကားပေါ်မှာ ရှင်ဥပဂုတ္တက တန်ခိုးတွေ ပြနေပြီ။ မာန်နတ်မင်းရဲ့
လည်ပင်းမှာ ခွေးသေကောင်ပုပ်ကြီး ချိတ်လို့ပါလား။

ကျွန်တော် က ဈေးဆိုင်တန်းတွေ ဘက်ဆီကို ဖြည်းဖြည်းချင်း
လျှောက်လာခဲ့မိတယ်။

ဦးမောင်ဝမ်းနဲ့ ဒေါ်သန်းတင်တို့ လင်မယားရောင် :တဲ့ ရေမုန့်ဆိုင်၊ ပြီးတော့...
ဒေါ်ဟာစီးနားတို့ အကြော်စုံဆိုင်။ ပြီးတော့ ဘိန်းမုန့်ဆိုင်၊ အသုပ်ဆိုင်၊
ကောက်ညှင်းပေါင်းဆိုင်၊ ဟိုဘက်မှာ မြောင်းမြဲမုန့်ဟင်းခါး၊ အဲဒီ ဆိုင်နဲ့ ကပ်လျက်က
မုန့်သိုင်းခြုံနဲ့ မုန့်လင်မယားဆိုင်တွေ... ဆိုင်တွေ...။

ဆီကြော်ထားတဲ့ အညှော်နဲ့တွေ က ဝေ့ဝေ့လို၊ ဖြူသလိုလို ပြာသလိုလို
မီးခိုးမှိုင်းတွေ က တလိပ်လိပ်လွင့်ပျံ့လို့။

အကြော်ဆိုင်က မီးခိုးတွေ ကြောင့် မျက်လုံးတွေ တောင် စပ်လာသလိုပဲ။

ချပ်ရိုးကြောင်းကြီး ကန့်လန့်ဖြတ်နေတဲ့ ရုပ်ရှင်ပိတ်ကား ဝါညစ်ညစ်ဟာ
ရုပ်ရှင်ပြစက် ကာဗွန်မီးရောင် ရဲ့ ပွေးပွေးဆွတ်အောင် ထိန်ထိန်လက်နေတဲ့
အလင်းအားကြောင့် ဖြူသလိုလို သန့်သလိုလိုတောင် ထင်ရတယ်ဗျ။

ရုပ်ရှင်ပြစက်ရဲ့ ကာဗွန်မီး အလင်းရောင် တန်းရှေ့က လူ တစ်ယောက်
ဖြတ်သွားတဲ့အခါမျိုး ကျရှင် ပိတ်ကားပေါ်မှာ အဲဒီ လူရဲ့ ဦးခေါင်းပုံ အရိပ်မည်းမည်း :ကြီးက
ရိပ်ခနဲ ဖြတ်သွားထင်သွား တတ်သေးတာ။

အဲသည်လိုမျိုး ပိတ်ကားပေါ် လူရိပ်ကွယ်လားဆိုလို့ ကတော့
ရုပ်ကွက်သူရုပ်ကွက်သား ပရိသတ်အပေါင်းက...

"ဟေး" ခနဲ

"ဟင်း" ခနဲ မကျေမနပ် အော်သံဟစ်သံပေးကြသပေါ့။ ကလေးပရိသတ်က အဆိုးဆုံး ပေါ့ဗျာ။

ဘယ်အဘိဓာန်စာအုပ်ထဲမှာ မှ ရှာလို့မတွေ့နိုင်တဲ့ သူတို့ကလေးလောကသုံး ဝေါဟာရ ဆန်းဆန်းပြားပြားတွေ နဲ့ ကျွက်ကျွက်ညှပ်အောင် ခုနစ်သံချီဟစ်ကြတာ။

အဲဒီ အထဲမှာ . . .

ဒေါ်ဟာစီးနားတို့ ဒေါ်သန်းတင်တို့ မွေးထုတ်ထားတဲ့ ရင်သွေးရတနာကလေးများ ရဲ့ အသံတွေ ကတော့ အပြုလန်ဆုံး အကျယ်လောင်ဆုံးတွေ ပေါ့။

ကြောင်တွေ အုပ်ဖွဲ့ပြီး မိတ်လိုက်တဲ့အသံတွေ လိုလို၊ အင်္ဂုလိမာလကို ဖမ်းဖို့ ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီးရဲ့ စစ်သည်ဗိုလ်ပါတွေ တောခြောက်ကြွေးကြော်ကြတဲ့ အသံတွေ လိုလို။

တော် ရုံတန်ရုံ စိတ်မခိုင်တဲ့လူအဖို့ သွက်သွက်ခါအောင် ရူးသွားနိုင်လောက်တဲ့ အသံစုံ အသံကြောင်တွေ ဗျာ။

ဒေါ်သန်းတင် ကတော့ ကလေးတွေ ကို ငေါက်ဖို့ ဟန့်ဖို့ သတိမရဘူး။ ဈေးရောင် :ထားရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ကို ဆီတွေ ပေကျံနေတဲ့ လက်နဲ့ တစ်ရွက်ချင်းစီရေတွက်ရင်း ပြုံး ပြုံး ကြီး လုပ်နေတယ်။

သူ့ယောက်ျား ကိုမောင်ဝမ်းကိုတော့ မတွေ့ဘူးဗျာ။ ညဦးပိုင်းလောက်တုန်း ကတော့ ဒေါ်သန်းတင်ကို ဈေးကူရောင် :ပေးနေတာ မြင်မိသလိုလိုရှိသား။

အင်းလေ . . . ဘယ်တွေ့ပါတော့မလဲ။

ဒီလို ဈေးရောင် :ကောင်းပုံမျိုး၊ လက်ထဲ ငွေရွှင်ပုံမျိုးနဲ့ ကတော့ ဗုံတိုမောင်ဝမ်း တစ်ယောက် အနီးဆုံး အရက်ပုန်းဆိုင်ကို ရောက်နေလောက်ရောပေါ့။

ဒါနဲ့ . . . ကျွန်တော် ရှေ့နားကို နည်းနည်း ဆက်လျှောက်လာတော့

ဒေါ်ဟာစီးနားရဲ့ အကြော်ဆိုင်ကို ရောက်ကရော။

ဒေါ်ဟာစီးနား ကတော့ အကြော်လာဝယ်တဲ့အခါ ထည့်ပေးဖို့ ငရုပ်သီးရောင် အနီရဲရဲ အချဉ်ရည်တွေ ကို ပလတ်စတစ်အိတ် သေးသေးလေးတွေ ထဲ လောင်းထည့်ပြီး သားရေကွင်းနဲ့ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် စည်းနေလေရဲ့ ။

လက်က ငရုတ်ဆီ အချဉ်ရည်ထုပ်ကလေးတွေ ကို ဖောင်းတင်းအောင် အဆက်မပြတ် စည်းရင်း မျက်စိကလည်း ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားပေါ်က ရှင်ဥပဂုတ္တကိုယ်တော် ကြီးကို ငေးလို့... ဗျ။ သူလည်း ရုပ်ရှင်ကြိုက်တဲ့ဝါသနာအိုး ထင်ပါရဲ့ ။

ကျွန်တော် က ...

"ဘယ်လိုလဲ ... ဒေါ်လေး ရောင် :ကောင်းလား"

လို့ မေးလိုက်တော့ ...

"အေး ... အတော် ဟန်ကျသတဲ့။ ဒီလိုသာ သုံးလေးရက် ရောင် :ကောင်းရင် ဓမ္မာရုံ အတွက် တစ်ရာ ... တစ်ရာငါးဆယ်လှူဖို့ မခဲယဉ်းဘူးပဲ။ ဒီတစ်ညတည်းနဲ့တောင် ရှစ်ဆယ်ဖိုး လောက် မြတ်တယ် ... သိလား"

ကျွန်တော် က လက်မထောင်ပြလိုက်တော့ ဒေါ်ဟာစီးနားက အားတက်ပြီး လေပန်းပါလေ ရော။

"ဒါတောင် ဒီကနေ့ ကြက်သွန်ကြော်က အစောကြီး ကုန်သွားတယ်။ မနက်ဖြန်ကျမှ များများ လုပ်လာရဦးမယ်။ မနက်ဖြန်လည်း လာကြည့်တဲ့သူများ ရင် ကောင်းမှာ ပဲ။ ဪ ... ဟဲ့ ... ဒါနဲ့ မနက်ဖြန်ပြမယ့်ကားတွေ က ဘာတွေ တဲ့တုံး"

ကြိကြိဖန်ဖန်ဗျာ ... ကျွန်တော် စီစဉ်တဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ။ မနက်ဖြန် ဘာကားပြမယ် ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိမှာ တုံး။

ခေါင်းကုတ်ပြီး စဉ်းစားနေတုံး ကျွန်တော် ကို ကယ်မယ့်သူ ပေါ်လာတယ်။

"စိတ်ချ ... စိတ်ချ ... လူမစည်မှာ မပူနဲ့။ မနက်ဖြန်ပြမယ့်အထဲမှာ

ကျော်ဟိန်းကား ပါတယ်ဆိုပဲ"

ဝင်ပြောတဲ့သူကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဓမ္မာရုံငွေထိန်း ဦးတင်ညွန့်ဗျ၊ အခုမှ ကသုတ် ကရက်နဲ့ အိမ်က ထွက်လာပုံရတယ်။ ပုဆိုးကြီးက ရင်ခေါင်းနားအထိ စည်းလို့...။

သူက ပြုံး ပြုံးပြီးနဲ့ ဒေါ်ဟာစီးနားတို့ ဈေးဆိုင်တန်းတစ်လျှောက်ကို မနက်ဖြန်မှာ ပြဦးမယ့် ဇာတ်ကားတွေ အကြောင်း ဆိုင်တကာလှည့်ပြီး သတင်းပေးနေသေးတယ်။
ပြီးတော့မှ ... ကျွန်တော် ပုခုံးကို ဖက်ပြီး ...

"လာကွာ ... တစ်ပတ်လောက် လျှောက်ကြည့်ကြရအောင်"

ဆိုပြီး ရုပ်ရှင်ကြည့်နေတဲ့ ပရိသတ်တွေ ရဲ့ နောက်ကျောဖက်ဆီ ကွေ့ပတ်လျှောက်ခဲ့ကြ တယ်။

ကျွန်တော် က ...

"ဦးလေး ... ခုမှထွက်လာတာလား၊ ညနေတုန်းက မတွေ့မိသလိုပဲ"

ဦးတင်ညွန့်က ...

"အေးကွာ ... အ.လ.က (၃) မှာ မိဘဆရာအသင်း အစည်းအဝေးရှိနေလို့ကွ။
ထုံးစံ အတိုင်းပေါ့၊ ကျောင်းစိမ်းပိတ်စတွေ ရောင် ဖို့ချပေးတဲ့ခွဲတမ်းက ကျောင်းသားဦးရေနဲ့မှ မလောက် တာ။ အဲဒီ တော့ ကလေးတွေ ကို မဲနှိုက်ခိုင်းပြီး မဲပေါက်တဲ့သူကိုပဲ ရောင်
ပေးရတာ ပေါ့။ ဒီတစ်ရက် နှစ် ရက်အတွင်း ပိုက်ဆံအပြီးကောက်ရတော့မှာ ။ ပိတ်စဖိုးတွေ
က သွင်းရတော့မယ်"

သူ့ကိုကြည့်ရတာ အဲဒီ ကိစ္စအတွက် စိတ်မောနေပုံရတယ်။ သက်ပြင်းတချချနဲ့။

ကျွန်တော် မှာ လည်း သူ့ကို နှစ် သိမ့်ပေးစရာ ဘာစကားလုံးမှ ရှိမနေတော့
ဘာမှမပြော ဖြစ် တော့ဘူး။

ရုပ်ရှင်ပြစက်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းကို ရောက်လာတော့ မြေကြီးပေါ်မှာ
ရော်ဘာဖိနပ်စုတ် အမြီး တိုကို ကျကျနနကြီး ဖင်ခုထိုင်ပြီး ရုပ်ရှင်ကို တမေ့တမော ငေးနေတဲ့
အဘွားအို တစ်ယောက် ကို တွေ့လိုက်ရတယ်ဗျ။

ဘယ်သူရှိရဦးမှာ လဲဗျာ။

ညနေ . . . ညနေတိုင်း ရပ်ကွက်ထဲ ပတ်ပတ်ပြီး အယုတ္တ အနတ္တမျိုးစုံအောင်
အော်ဟစ် ဆဲနေတတ်တဲ့ စိတ်ဝေဒနာရှင် အဘွားအိုပေါ့။

ခုလိုကျတော့ သူ့ခမျာလည်း ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ် အေးအေးကုပ်ကုပ်ရယ်။
ပူလောင်မှု တွေ ၊ အလိုမကျတဲ့ ဆဲရေး သံတွေ ၊ ဒေါသတွေ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ မရှိတော့ဘူး။

အိုမင်းရင့်ရော်တဲ့ မျက်နှာပြင်ပေါ်က အရေး အကြောင်းတွေ ၊ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ
နေတဲ့ ဆံပင်တွေ ၊ ခွက်ဝင်နေတဲ့ ပါးရိုးအောက်က အရေပြားတွန့်တွန့်ပတွေ ၊
ပြာမွဲဝေသီနေတဲ့ မျက်လုံး အိုအိုတွေ ဟာ ညောင်ပင်ရဲ့ အမြစ်ပါးပျဉ်းတွေ နဲ့ တူနေတယ်။
တွန့်လိမ်ခေါက်ခွနေတယ်။ ရာသီဥတုဒဏ် ခံထားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငြိမ်သက်နေတယ်။

ကျွန်တော် လည်း တွေ့ နေတယ်။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ အရာရာအားလုံး ငြိမ်သက်ခြင်းရှိရင် ကောင်းမှာ ပဲ။